

Arrest

nr. 218 716 van 25 maart 2019
in de zaken RvV X / II, RvV X / II en RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76 - 78
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van respectievelijk Marokkaanse en Nederlandse nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 15 november 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) (X)

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van respectievelijk Marokkaanse en Nederlandse nationaliteit te zijn en die beiden handelen als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 15 november 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen voor alle zaken en het administratief dossier in de zaak met algemeen rolnummer RvV X

Gelet op de beschikkingen van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster zou op 1 juli 2008 zijn aangekomen in België. Zij beviel op 15 februari 2012 van K.M., die op 23 februari 2012 erkend werd door de heer K.A., van Nederlandse nationaliteit, en voor wie beide verzoekers optreden. De dochter (K.M.) en zoon (K.M.A.) van verzoekster bezitten de Nederlandse nationaliteit.

Verzoekster diende op 26 juli 2013 een aanvraag in, onder een bijlage 19*ter*, voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M.

De burgermeester te Antwerpen nam op 28 oktober 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het bestuur beval verzoekster diezelfde dag, onder een bijlage 13, het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Verzoekster diende op 3 december 2013, onder een bijlage 19*ter*, een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M. Het bestuur weigerde op 27 mei 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 5 juni 2014, onder een bijlage 19*ter*, een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn van K.M. Het bestuur weigerde op 27 november 2014, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende op 6 december 2014, onder een bijlage 19*ter*, een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van haar Nederlandse partner K.A., *in casu* de tweede verzoekende partij, die op dat moment in het bezit was van een E-kaart sedert 10 maart 2015 en die dat verblijfsrecht had verkregen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 17 juni 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 31 juli 2015 beviel verzoekster van haar zoon K.M.A, broer van K.M., waar verzoekers voor optreden. Deze laatste bezit de Nederlandse nationaliteit. Verzoeker, vader van K.M.A. en van K.M., verblijft momenteel in een gevangenis.

Op 6 juli 2016 werd het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de heer K.A., onder een bijlage 21, beëindigd.

Het bestuur stelde op 2 augustus 2016, onder een bijlage 21, een einde aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 28 februari 2017 bij arrest nr. 183 205.

Op 15 september 2016 worden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van hun nieuwe aanvraag tot verblijf, als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De aanvragen waren gesteund op de inkomsten van eerste verzoekster.

Op 15 maart 2017 worden verzoekers gemachtigd tot verblijf.

Op 5 september 2017 neemt de gemachtigde van de toenmalige bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van eerste verzoekster. Het beroep dat eerste verzoekster indient bij de Raad, leidt op 12 april 2018 tot de vernietiging van deze beslissing omdat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kon doorvoeren bij gebrek aan een administratief dossier. Dit arrest kent het nummer 202 293.

Op 4 mei 2018 wordt aan verzoekers een brief gericht om het bestuur in te lichten over de alsdan bestaande bestaansmiddelen.

De raadsman van verzoekers maakt een brief over, bevattende, zoals gesteld in de verzoekschriften, 21 stukken.

Op 16 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris drie beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 21). Verzoekers dienen een vordering tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen, gekend onder de algemene rolnummers RvV X (eerste verzoekster), RvV X (minderjarige dochter eerste verzoekster K.M.) en RvV X (minderjarige zoon eerste verzoekster K.M.A.).

De eerste bestreden beslissing (RvV X), die de eerste verzoekster betreft, moeder van de minderjarige kinderen, heeft volgende motieven:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: E. B. J., Nationaliteit: Marokko, Geboortedatum: 22-08-1982, Geboorteplaats: N., Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 15-09-2016 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in kader van gezinshereniging met haar minderjarig kind “K. M. – …” in.

Betrokkene werd op 06-04-2017 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980.

De voorgelegde documenten naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42quater § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken in de bijlage 21 van de minderjarige kinderen (zie motivering bijlage 21 “K. M. – (...) en K. M. A.– (...)” d.d. 16-10-2018).

Alhoewel erkend dient te worden dat betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben.

Betrokkene is bovendien familielid van een burger van de Unie. In die hoedanigheid dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger zich in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m., toch voor zover de minderjarige kinderen in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoen om er regulier te kunnen verblijven.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

“(…)”

De tweede bestreden beslissing (RvV 226 389) treft de minderjarige zoon van eerste verzoekster en tweede verzoeker, en luidt:

“(…)”

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: K. M. A., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: 31-07-2015, Geboorteplaats: Antwerpen, Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 15-09-2016 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Ter staving van zijn aanvraag legde hij loonfiches in kader van een tewerkstelling in art. 60 § 7 van zijn moeder "E. B. J. (...)", een ziekteverzekering en een arbeidsovereenkomst in kader van de tewerkstelling van zijn moeder in artikel 60 § 7 voor.

Op 15-03-2017 werd hij in het bezit gesteld van een Bew. I. Kd.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat de moeder van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Betrokkene werd op 04-05-2018 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige bestaansmiddelen.

Er werd tevens ook specifiek gevraagd om de situatie van de moeilijkheden van het gezin, alsook het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van zijn moeder te verduidelijken zodat hiermee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van het dossier.

De moeder van betrokkene tekende ons schrijven op 13-06-2018 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Er worden de volgende bewijsstukken voorgelegd: getuigschriften (11-2017/02-2018) van de moeder aangaande het volgen van een cursus Powerpoint/Excel/Word, een getuigschrift van de moeder met betrekking tot het deelnemen aan het programma initiatie schoonmaak (05-2015/06-2016), een brief van het OCMW in verband met de overdracht van haar welzijnstrajecten en begeleiding (12-2017), een mail van het OCMW (09-2017): "Mevrouw werkte gedurende 26-06-2016/15-08-2017 binnen artikel 60. Zij heeft het traject niet volledig kunnen afronden door rugproblematiek en nekklachten. Zij ontvangt een uitkering van de mutualiteit wegens langdurige ziekte en een bijpassing van het OCMW. Door mevrouw worden de nodige inspanningen geleverd om toch te werken. Zij volgde een opleiding word en excel om in de administratie te kunnen gaan werken." Een schrijven van gezinscoaches van Terra contextbegeleiding (06-2018): "om medische redenen kan mevrouw niet werken. Ze zoekt aangepast werk. De moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning zijn erg belastend en staan haar traject in de weg". Een attest van gevolgde leerjaren (2014/2017) van "K.M.", een attest van schoolbezoek van "K.M." (06-2018): "volgt de leergangen in de Nederlandse taal sinds 18-11-2016". Een inschrijving voor dansles van "K.M." (11-2017), een attest van schoolbezoek van betrokkene (06-2018): "volgt de leergangen in de Nederlandse taal sinds 01-02-2018". Attesten van de mutualiteit van de moeder: "recht op verhoogde tegemoetkoming sinds 01-01-2018". Een attest van de mutualiteit op naam van "K.M." en betrokkene aangaande het recht op verhoogde tegemoetkoming (03-2018). Een brief van de gevangenis aangaande de gevangenisstraf van de vader van betrokkene "K.A. – 81072547936": "voorzien datum van vrijlating 14-05- 2020". Een schrijven aangaande een aanvullende straf van de vader met als datum vrijlating 14-05-2023, een schrijven van de advocaat (06-2018): "onderhoudsbijdrage gevraagd voor de kinderen aan de vader", een schrijven van het OCMW (08-2017): "vanaf 15-08-2017 heeft de moeder voldoende werkdagen om in aanmerking te komen voor werkloosheidsuitkering. Haar arbeidsovereenkomst is vanaf die datum beëindigd, alsook haar recht op maatschappelijke integratie/maatschappelijke dienstverlening in de vorm van tewerkstelling". Een attest van het ziekenhuis (01-2018): "moeder ambulante behandeld wegens ongeval met matige verwondingen zonder levensgevaar. Moeder werd aangereden door een bus van de Lijn. Geen argumenten voor fractuur." Een attest van raadpleging van de huisarts (01-2018): "moeder gezien na ongeval wegens klachten. Diagnose: spierpijn na ongeval". Een medisch attest bestemd voor de verzekeringsmaatschappij van de moeder (01-2018): "arbeidsongeschikt van 15-01-2018/16-01-2018 (nav ongeval met bus van de Lijn)".

Een attest van het ziekenhuis aangaande de medische problematiek van de moeder (04-2018): "vermoeden van beperkte posttraumatische wekedelen oedeem subcutaan gelegen ter hoogte van L2-L3 ter hoogte van dorsaal ruggedeelte." Een schrijven de de Lijn (01-2018) naar aanleiding van het ongeval van de moeder, een PV van de moeder naar aanleiding van het ongeval met een bus van de Lijn (01-2018), een attest van inburgering van de moeder (08-2014): "Nederlands als 2de taal en maatschappelijke oriëntatie". Een attest van deelname aan een cursus Maatschappelijke oriëntatie (2013/2014) door de moeder, verklaringen van het resultaat van de instaptoets bij Atlas van de moeder (2017/2018): "geslaagd voor Nederlandse les". Een inschrijvingsformulier van de moeder voor het volgen van Nederlandse les (01-2018/04-2018), loonfiches van interim tewerkstelling van de moeder (2013/2014), een individuele rekening van interim tewerkstelling van de moeder (2013), loonfiches van de tewerkstelling van de moeder in kader van artikel 60 (2016/2017), een OCMW-attest betreffende de

moeder (06- 2018): “door problemen met de rug heeft mevrouw een ziekteuitkering. Deze bleek onvoldoende te zijn om van te leven en ligt lager dan de leefloonnorm. Daarom bijpassing aangevraagd. Ze is een alleenstaande mama met 2 kleine kinderen. Mevrouw heeft veel schulden die ze elke maand betaald. Mevrouw heeft een nekhernia. Pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie hebben geen effect meer. Er werd overgegaan tot inspuiting in de nek. Wegens krachtverlies in de armen zal er overgegaan worden tot operatie.” Een OCMW-attest aangaande de moeder (05-2018): “bijpassing op ziektevergoeding van 01-03-2018/heden omdat ziekteuitkering ontoereikend is. Mevrouw is in behandeling met als doel op termijn te kunnen werken”. Een attest van het RIZIV aangaande de moeder (04-2018): “vanaf 03-04-2018 arbeidsongeschikt erkend”. Attest van de mutualiteit (05-2018): “66% arbeidsongeschikt vanaf 03-04-2017 & +66% invalide RIZIV erkend vanaf 03-04-2018”. Een attest van de mutualiteit aangaande de uitgekeerde bedragen aan de moeder (06-2018) en een schrijven van de advocaat van betrokkene aangaande de situatie van betrokkenen.

Na al deze bewijsstukken grondig en uitvoerig onderzocht te hebben dient het volgende besloten te worden.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tot 15-08-2017 officieel tewerkgesteld was. Sindsdien is zij er niet meer in geslaagd nog te werken om zo in het levensonderhoud van haar en haar 2 minderjarige kinderen, die het verblijfsrecht hebben bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen in functie van de inkomsten van de moeder welke zij verkreeg uit haar tewerkstelling, te kunnen voorzien.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen.

In een mail d.d. 27-09-2017 verklaard het OCMW dat de moeder van betrokkene een uitkering van de mutualiteit ontvangt wegens langdurige ziekte.

Het sociaal verslag van het OCMW d.d. 12-06-2018 begint ook met de vermelding “Mevrouw is reeds langer gekend bij onze diensten...”. De problematiek van betrokkene sleept al zeker aan sinds 03-04-2017 gezien zij reeds sindsdien arbeidsongeschikt werd bevonden. Uit geen enkel verslag valt af te leiden dat er een einde aan deze problematiek in zicht is gezien pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie geen effect meer hebben. Er werd overgegaan tot inspuiting en er zal overgegaan moeten worden naar een operatie. Of deze operatie al gepland is, of deze effectief zal doorgaan en zo ja wanneer... werd niet aangetoond. Het is derhalve niet onredelijk te stellen dat er geen zicht is op een tewerkstelling in de nabije toekomst ondermeer door de medische problematiek. Volgens het OCMW-attest van mei 2018 is het mevrouw haar bedoeling om op termijn terug te gaan werken. Deze vage verklaring kan moeilijk beschouwd worden als een bewijs dat de situatie van betrokkene weldra een zodanige wending zal nemen waardoor zij terug in staat zal zijn om binnen een korte periode volledig en zonder aanvullende steun van het OCMW in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door bijvoorbeeld een tewerkstelling. Het feit dat de moeder van betrokkene intussen verschillende cursussen heeft gevolgd, niettegenstaande dat het blijkt geven van engagement om te willen leren met het oog op het vinden van werk erkend wordt, geeft absoluut geen zekerheid aangaande het vinden van een tewerkstelling binnen een korte periode.

Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

De moeder van betrokkene legt ook bewijzen voor van een ongeval dat zij gehad heeft op 15-01-2018. Betrokkene is hierdoor 2 dagen werkonbekwaam bevonden. Gezien het tijdstip van het ongeval en het feit dat zij hier geen ernstige fracturen heeft aan overgehouden (zie medisch verslag d.d. 15-01-2018) kan dit argument niet dienen als een gerechtvaardigd gegeven om te besluiten dat een intrekking van het verblijfsrecht niet aan de orde is.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt tevens dat het gezin wordt begeleid door gezinscoaches via Terra contextbegeleiding. Zij bevestigen eveneens dat mevrouw niet in staat is om te werken wegens medische problemen en dat ze zoekt naar aangepast werk. Het feit blijft dat, ondanks deze verklaring, er totaal geen zicht is op aangepast werk in de nabije toekomst en er ook geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene effectief solliciteert naar aangepast werk. Het aangehaalde argument dat de moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning erg belastend zijn voor de moeder van betrokkene en haar traject in de weg staan is irrelevant gezien zij voor de opvolging van haar verblijfsrecht ook niet aan het werk was door haar reeds bestaande problematiek. De opvolging van haar verblijfsrecht is bijgevolg geen argument waarop zij zich kan beroepen als reden voor haar moeilijkheden, of als bijdrage aan haar moeilijkheden, gezien haar situatie voor en na ongewijzigd is gebleven.

Er werd voor het kind een schoolattest voorgelegd waaruit blijkt dat het kind hier school loopt. In België geldt het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te

weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkene het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden. Daarnaast staat er niets de moeder van betrokkene in de weg om het kind in te schrijven in een onderwijsinstelling op de plaats waar hij legaal kan verblijven.

Alle elementen in overweging genomen blijft de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn aan de hand van de arbeidsongeschiktheidsuitkering waardoor het OCMW het inkomen van betrokkene dient bij te passen met een aanvullend leefloon. Deze bijpassing kan niet weerhouden worden in de analyse van de bestaansmiddelen gezien dit geen bestaansmiddelen zijn overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er is weldegelijk sprake van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien het langdurig karakter van de bijpassing zonder vooruitzicht op verandering en zonder dat de moeder van betrokkene economisch actief is in België.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt wel dat er onderhoudsgeld voor de kinderen werd aangevraagd aan de vader maar dit betreft enkel een aanvraag. Er is geen bewijs geleverd dat dit ook werd toegekend of zal toegekend worden en hoeveel dit dan zal bedragen.

Concreet kunnen we dus enkel besluiten dat het minderjarig kind niet langer aan de voorwaarden voldoet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de moeilijkheden van de moeder al zo lang aanslepen dat ze geen tijdelijk karakter meer betreffen. Er is geen vooruitzicht op werk voor de moeder in de nabije toekomst of sprake van een andere bron van inkomsten overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980, waardoor een verandering in de financiële situatie van het gezin momenteel uitgesloten is.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze beslissing op geen enkele wijze een schending kan vormen van het recht op vrij verkeer gezien er aan de betrokkene geen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Er kan dus geen sprake zijn van het dienen te verlaten van België of de Europese Unie waardoor betrokkene zijn recht op vrij verkeer niet meer zou kunnen uitoefenen.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met alle humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene zijn verblijfsrecht mag behouden. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich daarnaast evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij en zijn gezin aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen opbouwen en opgroeien, toch voor zover de moeder van het minderjarig kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer naar de eigen lidstaat. De voorgelegde documenten naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend door de moeder op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken.

Alhoewel erkend dient te worden dat de moeder van betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

(...)"

De derde bestreden beslissing (RvV X) treft de minderjarige dochter van eerste verzoekster en tweede verzoeker, en luidt:

"(...)

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: K. M., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: 15-02-2012, Geboorteplaats: A., Identificatienummer in het Rijksregister: ..., Verblijvende te: (...). Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 15-09-2016 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Ter staving van haar aanvraag legde zij loonfiches in kader van een tewerkstelling in art. 60 § 7 van haar moeder "E. B. J. (...)", een ziekteverzekering en een arbeidsovereenkomst in kader van de tewerkstelling van haar moeder in artikel 60 § 7 voor.

Op 15-03-2017 werd zij in het bezit gesteld van een Bew. I. Kd.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat de moeder van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Betrokkene werd op 04-05-2018 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige bestaansmiddelen.

Er werd tevens ook specifiek gevraagd om de situatie van de moeilijkheden van het gezin, alsook het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van haar moeder te verduidelijken zodat hiermee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van het dossier.

De moeder van betrokkene tekende ons schrijven op 13-06-2018 waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Er worden de volgende bewijsstukken voorgelegd: getuigschriften (11-2017/02-2018) van de moeder aangaande het volgen van een cursus Powerpoint/Excel/Word, een getuigschrift van de moeder met betrekking tot het deelnemen aan het programma initiatie schoonmaak (05-2015/06-2016), een brief van het OCMW in verband met de overdracht van haar welzijnstrajecten en begeleiding (12-2017), een mail van het OCMW (09-2017): "Mevrouw werkte gedurende 26-06-2016/15-08-2017 binnen artikel 60. Zij heeft het traject niet volledig kunnen afronden door rugproblematiek en nekklachten. Zij ontvangt een uitkering van de mutualiteit wegens langdurige ziekte en een bijpassing van het OCMW. Door mevrouw worden de nodige inspanningen geleverd om toch te werken. Zij volgde een opleiding word en excel om in de administratie te kunnen gaan werken." Een schrijven van gezinscoaches van Terra contextbegeleiding (06-2018): "om medische redenen kan mevrouw niet werken. Ze zoekt aangepast werk. De moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning zijn erg belastend en staan haar traject in de weg". Een attest van gevolgde leerjaren (2014/2017) van betrokkene, een attest van schoolbezoek van betrokkene (06-2018): "volgt de leergangen in de Nederlandse taal sinds 18-11-2016". Een inschrijving voor dansles van betrokkene (11-2017), een attest van schoolbezoek van "K. M. A." (06-2018): "volgt de leergangen in de Nederlandse taal sinds 01-02-2018". Attesten van de mutualiteit van de moeder: "recht op verhoogde tegemoetkoming sinds 01-01-2018". Een attest van de mutualiteit op naam van betrokkene en "K. M. A." aangaande het recht op verhoogde tegemoetkoming (03-2018). Een brief van de gevangenis aangaande de gevangenisstraf van de vader van betrokkene "K. A. - ...": "voorzien datum van vrijlating 14-05-2020". Een schrijven aangaande een aanvullende straf van de vader met als datum vrijlating 14-05-2023, een schrijven van de advocaat (06-2018): "onderhoudsbijdrage gevraagd voor de kinderen aan de vader", een schrijven van het OCMW (08-2017): "vanaf 15-08-2017 heeft de moeder voldoende werkdagen om in aanmerking te komen voor werkloosheidsuitkering. Haar arbeidsovereenkomst is vanaf die datum beëindigd, alsook haar recht op maatschappelijke integratie/maatschappelijke dienstverlening in de vorm van tewerkstelling".

Een attest van het ziekenhuis (01-2018): "moeder ambulantly behandeld wegens ongeval met matige verwondingen zonder levensgevaar. Moeder werd aangereden door een bus van de Lijn. Geen argumenten voor fractuur." Een attest van raadpleging van de huisarts (01-2018): "moeder gezien na ongeval wegens klachten. Diagnose: spierpijn na ongeval". Een medisch attest bestemd voor de verzekeringsmaatschappij van de moeder (01-2018): "arbeidsongeschikt van 15-01-2018/16-01-2018 (nav ongeval met bus van de Lijn)". Een attest van het ziekenhuis aangaande de medische problematiek van de moeder (04-2018): "vermoeden van beperkte posttraumatische wekedelen oedeem subcutaan gelegen ter hoogte van L2-L3 ter hoogte van dorsaal ruggedeelte." Een schrijven de de Lijn (01-2018) naar aanleiding van het ongeval van de moeder, een PV van de moeder naar aanleiding van het ongeval met een bus van de Lijn (01-2018), een attest van inburgering van de moeder (08-2014): "Nederlands als 2de taal en maatschappelijke oriëntatie". Een attest van deelname aan een cursus Maatschappelijke oriëntatie (2013/2014) door de moeder, verklaringen van het resultaat van de instaptoets bij Atlas van de moeder (2017/2018): "geslaagd voor Nederlandse les". Een inschrijvingsformulier van de moeder voor het volgen van Nederlandse les (01-2018/04-2018), loonfiches van interim tewerkstelling van de moeder (2013/2014), een individuele rekening van interim tewerkstelling van de moeder (2013), loonfiches van de tewerkstelling van de moeder in kader van artikel 60 (2016/2017), een OCMW-attest betreffende de moeder (06-2018): "door problemen met de rug heeft mevrouw een ziekteuitkering. Deze bleek onvoldoende te zijn om van te leven en ligt lager dan de leefloonnorm. Daarom bijpassing aangevraagd. Ze is een alleenstaande mama met 2 kleine kinderen. Mevrouw heeft veel schulden die ze elke maand betaald. Mevrouw heeft een nekhernia. Pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie hebben geen effect meer. Er werd overgegaan tot insputing in de nek. Wegens krachtverlies in de armen zal er overgegaan worden tot operatie." Een OCMW-attest

aangaande de moeder (05-2018): "bijpassing op ziektevergoeding van 01-03-2018/heden omdat ziekteuitkering ontoereikend is. Mevrouw is in behandeling met als doel op termijn te kunnen werken". Een attest van het RIZIV aangaande de moeder (04-2018): "vanaf 03-04-2018 arbeidsongeschikt erkend". Attest van de mutualiteit (05-2018): "66% arbeidsongeschikt vanaf 03-04-2017 & +66% invalide RIZIV erkend vanaf 03-04-2018". Een attest van de mutualiteit aangaande de uitgekeerde bedragen aan de moeder (06-2018) en een schrijven van de advocaat van betrokkene aangaande de situatie van betrokkenen.

Na al deze bewijsstukken grondig en uitvoerig onderzocht te hebben dient het volgende besloten te worden.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tot 15-08-2017 officieel tewerkgesteld was. Sindsdien is zij er niet meer in geslaagd nog te werken om zo in het levensonderhoud van haar en haar 2 minderjarige kinderen, die het verblijfsrecht hebben bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen in functie van de inkomsten van de moeder welke zij verkreeg uit haar tewerkstelling, te kunnen voorzien.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen.

In een mail d.d. 27-09-2017 verklaard het OCMW dat de moeder van betrokkene een uitkering van de mutualiteit ontvangt wegens langdurige ziekte.

Het sociaal verslag van het OCMW d.d. 12-06-2018 begint ook met de vermelding "Mevrouw is reeds langer gekend bij onze diensten...". De problematiek van betrokkene sleept al zeker aan sinds 03-04-2017 gezien zij reeds sindsdien arbeidsongeschikt werd bevonden. Uit geen enkel verslag valt af te leiden dat er een einde aan deze problematiek in zicht is gezien pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie geen effect meer hebben. Er werd overgegaan tot inspuiting en er zal overgegaan moeten worden naar een operatie. Of deze operatie al gepland is, of deze effectief zal doorgaan en zo ja wanneer... werd niet aangetoond. Het is derhalve niet onredelijk te stellen dat er geen zicht is op een tewerkstelling in de nabije toekomst ondermeer door de medische problematiek. Volgens het OCMW-attest van mei 2018 is het mevrouw haar bedoeling om op termijn terug te gaan werken. Deze vage verklaring kan moeilijk beschouwd worden als een bewijs dat de situatie van betrokkene weldra een zodanige wending zal nemen waardoor zij terug in staat zal zijn om binnen een korte periode volledig en zonder aanvullende steun van het OCMW in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door bijvoorbeeld een tewerkstelling. Het feit dat de moeder van betrokkene intussen verschillende cursussen heeft gevolgd, niettegenstaande dat het blijkt geven van engagement om te willen leren met het oog op het vinden van werk erkend wordt, geeft absoluut geen zekerheid aangaande het vinden van een tewerkstelling binnen een korte periode.

Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

De moeder van betrokkene legt ook bewijzen voor van een ongeval dat zij gehad heeft op 15-01-2018. Betrokkene is hierdoor 2 dagen werkonbekwaam bevonden. Gezien het tijdstip van het ongeval en het feit dat zij hier geen ernstige fracturen heeft aan overgehouden (zie medisch verslag d.d. 15-01-2018) kan dit argument niet dienen als een gerechtvaardigd gegeven om te besluiten dat een intrekking van het verblijfsrecht niet aan de orde is.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt tevens dat het gezin wordt begeleid wordt door gezinscoaches via Terra contextbegeleiding. Zij bevestigen eveneens dat mevrouw niet in staat is om te werken wegens medische problemen en dat ze zoekt naar aangepast werk. Het feit blijft dat, ondanks deze verklaring, er totaal geen zicht is op aangepast werk in de nabije toekomst en er ook geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene effectief solliciteert naar aangepast werk. Het aangehaalde argument dat de moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning erg belastend zijn voor de moeder van betrokkene en haar traject in de weg staan is irrelevant gezien zij voor de opvolging van haar verblijfsrecht ook niet aan het werk was door haar reeds bestaande problematiek. De opvolging van haar verblijfsrecht is bijgevolg geen argument waarop zij zich kan beroepen als reden voor haar moeilijkheden, of als bijdrage aan haar moeilijkheden, gezien haar situatie voor en na ongewijzigd is gebleven.

Er werd voor het kind een schoolattest voorgelegd waaruit blijkt dat het kind hier school loopt. In België geldt het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkene het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden. Daarnaast staat er niets de moeder van betrokkene in de weg om het kind in te schrijven in een onderwijsinstelling op de plaats waar zij legaal kan verblijven.

Alle elementen in overweging genomen blijft de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn aan de hand van de arbeidsongeschiktheidsuitkering waardoor het OCMW het inkomen

van betrokkene dient bij te passen met een aanvullend leefloon. Deze bijpassing kan niet weerhouden worden in de analyse van de bestaansmiddelen gezien dit geen bestaansmiddelen zijn overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er is weldegelijk sprake van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien het langdurig karakter van de bijpassing zonder vooruitzicht op verandering en zonder dat de moeder van betrokkene economisch actief is in België.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt wel dat er onderhoudsgeld voor de kinderen werd aangevraagd aan de vader maar dit betreft enkel een aanvraag. Er is geen bewijs geleverd dat dit ook werd toegekend of zal toegekend worden en hoeveel dit dan zal bedragen.

Concreet kunnen we dus enkel besluiten dat het minderjarig kind niet langer aan de voorwaarden voldoet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de moeilijkheden van de moeder al zo lang aanslepen dat ze geen tijdelijk karakter meer betreffen. Er is geen vooruitzicht op werk voor de moeder in de nabije toekomst of sprake van een andere bron van inkomsten overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980, waardoor een verandering in de financiële situatie van het gezin momenteel uitgesloten is.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze beslissing op geen enkele wijze een schending kan vormen van het recht op vrij verkeer gezien er aan de betrokkene geen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Er kan dus geen sprake zijn van het dienen te verlaten van België of de Europese Unie waardoor betrokkene haar recht op vrij verkeer niet meer zou kunnen uitoefenen.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met alle humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd van betrokkene, haar gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene haar verblijfsrecht mag behouden. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich daarnaast evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij en haar gezin aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen opbouwen en opgroeien, toch voor zover de moeder van het minderjarig kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer naar de eigen lidstaat. De voorgelegde documenten naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend door de moeder op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken. Alhoewel erkend dient te worden dat de moeder van betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Omwille van de onderlinge samenhang van de bestreden beslissingen en de middelen in de verschillende verzoekschriften, die elkaar deels overlappen, mede omdat verzoekers een kerngezin vormen, voegt de Raad de zaken, gekend onder de algemene rolnummers RvV 226 961, RvV 226 387 en RvV 226 389 samen.

Ter terechtzitting hierop gewezen, maken de partijen geen bezwaar.

2.2. In beide zaken van de minderjarige kinderen van eerste verzoekster en tweede verzoeker (RvV 226 387 en RvV 226 389) werd het administratief dossier buiten de wettelijke termijn, zoals bepaald in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), neergelegd. Met deze administratieve dossiers houdt de Raad geen rekening. In de zaak met algemeen rolnummer RvV 226 961 werd het administratief dossier wel tijdig neergelegd.

Rekening houdend met de middelen kan de Raad op voldoende wijze zijn wettigheidstoezicht uitoefenen aan de hand van het tijdig neergelegde administratief dossier in de zaak met algemeen rolnummer RvV 226 961.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De kinderen van verzoekers voeren in hetzelfde enig middel de schending aan van:

“ENIGE MIDDEL: (eigen onderlijningen in de citaten) Schending van het artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en artikel 20, lid 2, onder a en artikel 21 lid 1 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU); Schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur; Schending van het redelijkheidsbeginsel; Schending van het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.”

Eerste verzoekster voert de schending aan van:

*“Schending van het artikel 42 quater, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en van artikel 20, lid 2, onder a en artikel 21 lid 1 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU). Schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
Schending van het redelijkheidsbeginsel.
Schending van het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.
Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

In haar eerste onderdeel herneemt eerste verzoekster hetzelfde middel, als vermeld in het verzoekschrift in de zaak met algemeen rolnummer RvV 226 387. Voorafgaandelijk aan het overnemen van het middel van de kinderen licht zij bijkomend toe:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd;

"Ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich vervoegde, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 42quater § 1, 1° van de wet van 15-12-1980.

De voorgelegde documenten naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 quater § 1, 3de lid van de wet van 15-12-1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken in de bijlage 21 van de minderjarige kinderen (zie motivering bijlage 21 "K. M. — (...) en K. M. A.-(...) " d.d. 16-10-2018).

Alhoewel erkend dient te worden dat betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben.

Betrokkene is bovendien familielid van een burger van de Unie. In die hoedanigheid dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger zich in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen verkrijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, e.d.m., toch voor zover de minderjarige kinderen in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoen om er regulier te kunnen verblijven.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. "

Het artikel 42quater § 1, lid 1 t.e.m. 3 van de Vreemdelingenwet stelde op het moment van de bestreden beslissing het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

BU de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De tekst van artikel 42quater Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of zij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt van wie een einde aan het verblijf wordt gesteld.

De 'OTV'-bepaling houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken. Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 42quater Vreemdelingenwet om de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De bestreden beslissing verwijst louter naar de intrekking van het verblijf van referentiepersoon M. K. Hieronder wordt het enig middel waarmee die beslissing bestreden hernomen:"

Wel passen de verschillende verzoekschriften het geslacht en de leeftijd aan, maar inhoudelijk komen dezelfde grieven voor.

Het is dus passend vooreerst het enig middel in de zaken van de kinderen van de eerste verzoekster te bespreken en het eerste onderdeel van het middel van de eerste verzoekende partij (verzoekster).

3.1.1. Het eerste onderdeel in het enig middel van K.M., zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 387, licht toe:

"Eerste onderdeel, betreffende de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf

Het artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, ft 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale biistandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."

De tekst van artikel 42bis Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of zij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een Unieburger.

De 'KAN'-bepaling houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 42bis van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken. Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 42quater Vreemdelingenwet om de beslissing zeer concreet te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De motivering van de beslissing kan echter geenszins overtuigen.

Op 13.06.2018 overhandigde de moeder van verzoekster aan de dienst Vreemdelingenzaken een bundel met 21 stukken en een uitgebreide begeleidende brief, waaruit blijkt dat verzoekster als beschikker voldoende bestaansmiddel dient te worden beschouwd en dat haar gezin allerminst een onredelijke belasting vormt voor het stelsel van sociale bijstand in België. Uit die stukken blijkt dat de moeder van verzoekster in het verleden steeds heeft gewerkt en aldus sociale bijdragen betaalde en dat de bijpassing van het ocmw die zij tijdelijk ontvangt tijdelijk is en geen hoog bedrag vertegenwoordigt. Verder wordt duidelijk dat verzoeksters moeder alle moeite doet om aangepast werk te vinden en dat er een operatie te gebeuren staat die de medische problemen van de moeder van verzoekster zal verbeteren. Er kan niet gesteld worden dat er geen uitzicht is op aangepast werk op korte termijn. Verder werd ook benadrukt dat verzoekster en haar broer in België geboren zijn en het land nooit verlaten hebben, dat zij hier school lopen en dus sociaal en cultureel geïntegreerd zijn. Verzoekster wijst op haar jonge leeftijd en die van haar broer en het feit dat zij gedwongen zullen zijn hun moeder te volgen buiten de Schengenzone indien haar recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt ingetrokken, wat strijdig is met de Vrijverkeersrichtlijn.

De volgende stukken werden voorgelegd:

1. Attesten RIZIV en CM m.b.t. invaliditeit sinds 03.04.2018 met overzicht uitkering 2. Attest OCMW i.v.m. bijpassing van half juni - september 2017 en half december 2017 - april 2018 3. Bewijzen van inkomsten uit het verleden 4. Bewijs recht op werkloosheidsuitkering sinds augustus 2017 5. Medisch attesten en PV na ongeval bus De Lijn 6. Attest van inburgering 7. Attesten niveau Nederlands 8. Inschrijvingsformulier lessen schriftelijk Nederlands 9. Getuigschrift Word 10. Getuigschrift Power Point 11. Getuigschrift Excel 12. Getuigschrift initiatie schoonmaak (2016) 13. Brief I. K. - OCMW 14. Brief aan DVZ T. V. C. - art. 60 15. Verklaring V. M. - gezinscoach 16. Schoolattesten M. 17. Inschrijvingsbewijs M. bij J. J. 18. Schoolattest M. 19. Attest CM kinderen ten laste 20. Attest gevangenschap A. K. 21. Brief advocaat i.v.m. procedure alimentatie

In de begeleidende brief legt de advocaat van verzoekster in heldere bewoordingen uit waarom verzoekster als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd en om welke concrete redenen het verblijf van verzoekster, haar broer en hun moeder niet kan worden ingetrokken.

Uit de beslissing blijkt echter niet dat met de inhoud van de stukken en allerminst met de uiteenzetting van de advocaat van verzoekster rekening is gehouden.

De conclusie van verwerende partij in de bestreden beslissing luidt als volgt: "Na al deze bewijsstukken grondig en uitvoerig onderzocht te hebben dient het volgende besloten te worden. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tot 15-08-2017 officieel tewerkgesteld was. Sindsdien is zij er niet meer in geslaagd nog te werken om zo in het levensonderhoud van haar en haar 2 minderjarige kinderen, die het verblijfsrecht hebben bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, te kunnen voorzien.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen.

(...) Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

(...) Alle elementen in overweging genomen blijft de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn aan de hand van de arbeidsongeschiktheidsuitkering waardoor het OCMW het inkomen van betrokkene dient bij te passen met een aanvullend leefloon. Deze bijpassing kan niet weerhouden worden in de analyse van de bestaansmiddelen gezien dit geen bestaansmiddelen zijn overeenkomstig artikel 40§4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er is wel degelijk sprake van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien het langdurig karakter van de bijpassing zonder vooruitzicht op verandering en zonder dat de moeder van betrokkene economisch actief is in België.

(...) Concreet kunnen we dus enkel besluiten dat het minderjarig kind niet lamer aan de voorwaarden voldoet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de moeilijkheden van de moeder al zo lans aansleven dat ze geen tijdelijk karakter meer betreffen. Er is geen vooruitzicht op werk voor de moeder in de nabije toekomst of sprake van een andere bron van inkomsten overeenkomstig artikel 40 §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980, waardoor een verandering in de financiële situatie van het gezin momenteel uitgesloten

is.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis§1 van de wet van 15-12-1980."

Er wordt door verwerende partij uit de stukkenbundel een uiterst selectieve negatieve interpretatie weerhouden: de volgende passages worden in het vet gezet en onderstreept in de opsomming van de stukken die in de beslissing wordt gegeven: "langdurige ziekte", "deze bleek onvoldoende te zijn om van te leven en ligt lager dan de leefloonnorm": "met als doel op termijn te kunnen werken".

Uit de motivering blijkt dat enkel het zogeheten 'niet langer tijdelijke karakter' van de moeilijkheden van de moeder van verzoekster aan de basis ligt van de beslissing tot beëindiging van verblijf van verzoekster, zonder dat met andere criteria uit de Vreemdelingenwet rekening is gehouden.

Zoals hieronder blijkt worden andere, veel significantere elementen zoals het bedrag aan invaliditeitsuitkering (ruim 1200 EUR per maand) en het bedrag aan OCMW-steun (amper 272,56 EUR voor de periode van 01/03/2018 tot en met heden), dan weer volledig genegeerd in de bestreden beslissing.

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480).

In de bestreden beslissing is het zorgvuldigheidsprincipe niet toegepast, door essentiële elementen uit het dossier niet te bespreken en geen rekening te houden met de elementen uit de wetbepaling om te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, met name de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Verwerende partij put zich uit om argumenten te vinden dat de moeilijkheden van de moeder van verzoekster geen tijdelijk karakter kennen. Verwerende partij gaat ook hier onzorgvuldig om met de vele voorgelegde bewijzen en verklaringen dat de moeder van verzoekster op zoek is naar aangepast werk en zich daartoe bijschoolt, onder meer via opleidingen word, powerpoint en excel. Daarenboven blijkt ook uit het voorgelegde dossier dat een operatie zal worden uitgevoerd, met als bedoeling terug arbeidsgeschikt te worden. Hieruit blijkt duidelijk dat alles op alles wordt gesteld om de medische problemen binnen korte termijn te kunnen afronden en aangepast werk te kunnen vinden.

Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de duur van het verblijf van verzoekster in België: dit gaat namelijk over haar hele leven! Verzoekster is als Nederlander in België geboren en heeft het land nooit verlaten. Deze uitzonderlijke omstandigheid diende door de Dienst Vreemdelingenzaken te worden meegenomen in de overweging.

Ook de persoonlijke situatie van verzoekster en het bedrag van de steun die aan haar moeder wordt uitgekeerd zijn niet ernstig in rekenschap gebracht. In de brief van de advocaat, die door verwerende partij als stuk wordt vernoemd maar waarvan de inhoud duidelijk niet is gelezen, en in de stukken staat duidelijk dat de moeder van verzoekster 1200 EUR aan invaliditeitsuitkeringen ontvangt per maand. Dit bedrag valt buiten de definitie van sociale bijstand (cfr. artikel 50, eerste lid, 4° van het Vreemdelingenbesluit); dat de moeder van verzoekster daarnaast een veel kleiner bedrag van 272,56 EUR aan bijpassing op ziektevergoeding van het OCMW heeft ontvangen, wordt in de bestreden beslissing nergens vermeld.

Nochtans dient dit bedrag aan uitgekeerde steun als belangrijke parameter voor een motivering van een beëindiging van verblijf van een Unieburger te worden gehanteerd. Door het bedrag aan uitgekeerde steun niet eens te vermelden, schendt verwerende partij de motiveringsplicht. Het mag ook duidelijk zijn dat dit bedrag niet van die aard kan zijn dat ze tot de conclusie kan leiden dat verzoekster een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Bovendien is de 'steun' van het OCMW die haar moeder ontvangt per definitie tijdelijk aangezien mevrouw die bijpassing enkel ontvangt voor de duur dat ze maandelijks haar schulden afbetaalt. Ook naar dit element wordt door verweerder niet eens verwezen in de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel is eveneens aangetast."

3.1.2. Het tweede onderdeel in het enig middel van K.M., zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 387, licht toe:

"Tweede onderdeel, betreffende de humanitaire elementen

In art. 42bis, § 1, derde paragraaf, van de Vreemdelingenwet is bepaald:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

De wetgever stelde dat bij de macht die de minister of zijn gemachtigde kregen om een einde aan het verblijf te maken van een Unieburger, er rekening dient te worden gehouden met humanitaire elementen, opgesomd in zes onderdelen. Welnu, verzoekster scoort op het merendeel van die zes onderdelen onmiskenbaar 'positief: zij is een jong kind, geboren in België en zonder enige band met 'haar land van herkomst' (nationaliteit), zij groeit op in een gezin met een alleenstaande moeder die arbeidsongeschikt is geworden sinds april 2017. Het hele gezin van verzoekster is sociaal en cultureel bijzonder goed geïntegreerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Noch het zorgvuldigheidsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel zijn gerespecteerd in de bestreden beslissing. Bovendien is aan de motiveringsplicht niet voldaan, door het louter opsommen van de zes elementen van een humanitair oordeel, maar daar geen enkel concreet element in verband met de situatie van verzoekster aan te verbinden.

In de bestreden beslissing worden zagezegd de humanitaire elementen in overweging genomen cfr. artikel 42 bis, § 1, 3de lid, maar verder dan een obligate, louter oppervlakkige oefening komt verwerende partij niet.

Nochtans waren de elementen van de prangende situatie van verzoekster bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verwerende partij komt niet verder dan te melden dat het redelijk is te stellen dat verzoekster, een driejarige, zonder problemen in staat 'moet' zijn om gevolg te geven aan de intrekking van verblijfsrecht. In een pennentrek wordt dan beslist dat de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie geen mogelijke belemmering vormen voor het gevolg geven aan de bestreden beslissing.

Verwerende partij neemt niet de moeite in concreto te kijken naar de situatie van verzoekster: zij is geboren in Antwerpen en zet hier zijn stappen inzake sociale en culturele integratie. Zij heeft nooit ergens anders gewoond. Verzoekster woont samen met haar broer en moeder, die er alleen voorstaat maar ondanks medische pech ervoor zorgt dat het gezin voldoende bestaansmiddelen heeft. De moeder van verzoekster is arbeidsongeschikt en doet alle moeite om een aangepaste job te kunnen krijgen (operatie, bijscholingen). De vader van verzoekster verblijft in de gevangenis.

Die elementen vormen een duidelijk bezwaar tegen het nemen van de bestreden beslissing. De humanitaire elementen dienen te worden afgewogen bij het al dan niet nemen van de beslissing tot intrekking van verblijf en zeker niet alleen in de mate of het 'redelijk' is te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht.

Verwerende partij motiveert hier niet waarom het redelijk is het verblijf van verzoekster in te trekken."

3.1.3. Het derde onderdeel in het enig middel van K.M., zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 387, licht toe:

"Derde onderdeel, betreffende de Vrijverkeersrichtlijn

Verzoekster kreeg verblijf als Unieburger, ex art. 40 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van de Vrijverkeersrichtlijn, meer bepaald artikel 7, punt 1, b). Bijgevolg dient de bepaling in de Vreemdelingenwet richtlijnconform geïnterpreteerd te worden, evenals de bepaling in verband met de intrekking van het verblijf (art. 42bis Vw).

De Europese Commissie publiceerde in een mededeling aan het Europees Parlement en de Raad richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM (2009) 313 definitief). Voor de bestreden beslissing zijn de volgende bepalingen bijzonder relevant:

"Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Uitzonderingen op dat beginsel moeten bijgevolg in enge zin worden uitgelegd. "

"2.3.1. Toereikende bestaansmiddelen

Het begrip 'toereikende bestaansmiddelen' moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het socialebiistandsstelsel van het gastland.

Om na te gaan of er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, moet in de eerste plaats worden onderzocht of de EU-burger (en familieleden die hun verblijfsrecht aan hem ontleen) zou voldoen aan de nationale criteria om in aanmerking te komen voor de basisuitkering sociale bijstand.

EU-burgers beschikken over toereikende bestaansmiddelen wanneer hun middelen het grensbedrag overschrijden dat in het gastland geldt voor de toekenning van het bestaansminimum. Indien dit criterium niet kan worden toegepast, moet rekening worden gehouden met het minimale socialezekerheidspensioen.

Krachtens artikel 8, lid 4, mogen de lidstaten direct noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen vaststellen dat zij als "toereikend" beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd. De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Middelen van een derde persoon moeten worden aanvaard[26J.

De nationale autoriteiten mogen zo nodig het bestaan van de middelen, de rechtmatigheid ervan, alsook het bedrag en de beschikbaarheid ervan, verifiëren. Het hoeft niet om periodieke inkomsten te gaan, het

kan ook gaan om een opgebouwd kapitaal. De bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, mogen niet worden beperkt[27].

Wanneer wordt nagegaan of een persoon van wie de bestaansmiddelen niet langer als toereikend kunnen worden beschouwd en aan wie het bestaansminimum wordt toegekend, een onredelijke belasting is of is geworden, moeten de nationale autoriteiten van de lidstaten een evenredigheidstoets uitvoeren. Daartoe kunnen de lidstaten als indicator bijvoorbeeld een op punten gebaseerde regeling vaststellen. In overweging 16 van Richtlijn 2004/38/EG wordt in dit verband verwezen naar drie categorieën van criteria:

(1) Duur - Hoe lang wordt de uitkering reeds betaald? - Verwachting: is het waarschijnlijk dat de EU-burger in de nabije toekomst geen bijstand meer nodig zal hebben? - Hoe lang verblijft de betrokkene reeds in het gastland? (2) Persoonlijke omstandigheden - In welke mate zijn de EU-burger en zijn familieleden in de samenleving van het gastland geïntegreerd?

- Moet er rekening worden gehouden met overwegingen inzake leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie? (3) Bedrag - Het totaalbedrag van de toegekende steun? - Was de EU-burger reeds in het verleden in grote mate afhankelijk van sociale bijstand? - Heeft de EU-burger in het verleden in het gastland socialezekerheidsbijdragen betaald?

Zolang de begunstigden van het verblijfsrecht geen onredelijke belasting vormen voor het socialebiijstandsstelsel van het gastland, mogen zij om die reden niet van het grondgebied worden verwijderd²⁸¹."

Uit de bestreden beslissing blijkt geen enkele evenredigheidstoets: de 'duur van de uitkering' noch het bedrag van de uitkering worden in rekenschap genomen.

Een arbeidsongeschiktheidsuitkering, door de mutualiteit van verzoekster uitgekeerd, is dan ook geen belasting van het sociale biijstandsstelsel, maar enkel een uitkering in het kader van sociale zekerheid.

Verder is er geen of zeer beperkte steun uit het sociale biijstandsstelsel van België (272,56 Eur voor de periode van 01/03/2018 tot en met heden), en heeft de moeder van verzoekster in het verleden wel degelijk socialezekerheidsbijdragen betaald via tewerkstelling in België. Die informatie is genoegzaam bekend bij verwerende partij en wordt hierbij door verzoekster herhaald: tewerkstelling als polyvalent medewerker bij Zorgbedrijf via OCMW-Antwerpen tussen juni 2016 en augustus 2017 (zie stuk 2) en tewerkstelling bij interimkantoren bij diverse werkgevers als poetsvrouw.

Verder volgde mevrouw nu al opleidingen powerpoint, word en excel om klaargestoomd aan de opleiding onthaal van VDAB te kunnen beginnen. Ze kreeg die opleiding aangeboden door VDAB omdat het aangepast is aan haar fysieke mogelijkheden en omdat ze hiermee bijna zeker een job vindt. De kansen dat mevrouw na een operatie een geschikte job vindt (binnen het 'officiële circuit') zijn aanzienlijk, zoals bevestigd door verschillende bronnen.

Verzoekster is geboren in het gastland, en is enkel in België geïntegreerd, net als haar broertje en hun moeder.

Het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht, is geschonden. De toereikende bestaansmiddelenvereiste heeft tot legitiem doel het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de gezinshereniger en haar familieleden in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In de situatie van verzoekster is er helemaal geen disproportionaliteit tussen de inbreuk en het legitieme doel van de Richtlijn.

Om al die redenen, getoetst aan de Vrijverkeersrichtlijn, vormt verzoekster in geen enkel opzicht een onredelijke belasting van het socialebiijstandsstelsel van België. De tegengestelde beslissing, genomen door verwerende partij op 16.10.2018 vormt een ongeoorloofde inbreuk op het recht op vrij verkeer van verzoekster, ex. artikel 20, punt 2, a) en artikel 21, eerste deel VWEU."

3.1.4. Eenzelfde redenering wordt teruggevonden in het eerste onderdeel van het enig middel in de zaak met algemeen rolnummer RvV 226 389 (de minderjarige zoon K.M.A.):

"Eerste onderdeel, betreffende de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf

Het artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1, Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40. ft 4. eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale biijstandsstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale biijstandsstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."

De tekst van artikel 42bis Vreemdelingenwet vermeldt het woord KAN zodat verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of zij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een Unieburger.

De X4iV'-bepaling houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 42bis van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken. Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 42quater Vreemdelingenwet om de beslissing zeer concreet te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

De motivering van de beslissing kan echter geenszins overtuigen.

Op 13.06.2018 overhandigde de moeder van verzoeker aan de dienst Vreemdelingenzaken een bundel met 21 stukken en een uitgebreide begeleidende brief, waaruit blijkt dat verzoeker als beschikker voldoende bestaansmiddel dient te worden beschouwd en dat zijn gezin allermindst een onredelijke belasting vormt voor het stelsel van sociale bijstand in België. Uit die stukken blijkt dat de moeder van verzoeker in het verleden steeds heeft gewerkt en aldus sociale bijdragen betaalde en dat de bijpassing van het ocmw die zij tijdelijk ontvangt tijdelijk is en geen hoog bedrag vertegenwoordigt. Verder wordt duidelijk dat verzoekers moeder alle moeite doet om aangepast werk te vinden en dat er een operatie te gebeuren staat die de medische problemen van de moeder van verzoeker zal verbeteren. Er kan niet gesteld worden dat er geen uitzicht is op aangepast werk op korte termijn. Verder werd ook benadrukt dat verzoeker en zijn zus in België geboren zijn en het land nooit verlaten hebben, dat zij hier school lopen en dus sociaal en cultureel geïntegreerd zijn. Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd en die van zijn zus en het feit dat zij gedwongen zullen zijn hun moeder te volgen buiten de Schengenzone indien haar recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt ingetrokken, wat strijdig is met de Vrijverkeersrichtlijn.

De volgende stukken werden voorgelegd:

1. Attesten RIZIV en CM m.b.t. invaliditeit sinds 03.04.2018 met overzicht uitkering 2. Attest OCMW i.v.m. bijpassing van half juni - september 2017 en half december 2017 - april 2018 3. Bewijzen van inkomsten uit het verleden 4. Bewijs recht op werkloosheidsuitkering sinds augustus 2017 5. Medisch attesten en PV na ongeval bus De Lijn 6. Attest van inburgering 7. Attesten niveau Nederlands 8. Inschrijvingsformulier lessen schriftelijk Nederlands 9. Getuigschrift Word 10. Getuigschrift Power Point 11. Getuigschrift Excel 12. Getuigschrift initiatie schoonmaak (2016) 13. Brief I. K. - OCMW 14. Brief aan DVZ T. V. C. - art. 60 15. Verklaring V. M. — gezinscoach 16. Schoolattesten M. 17. Inschrijvingsbewijs M. bij J. J. 18. Schoolattest M. 19. Attest CM kinderen ten laste 20. Attest gevangenschap A. K. 21. Brief advocaat i.v.m. procedure alimentatie

In de begeleidende brief legt de advocaat van verzoeker in heldere bewoordingen uit waarom verzoeker als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient te worden beschouwd en om welke concrete redenen het verblijf van verzoeker, zijn zus en zijn moeder niet kan worden ingetrokken.

Uit de beslissing blijkt echter niet dat met de inhoud van de stukken en allermindst met de uiteenzetting van de advocaat van verzoeker rekening is gehouden.

De conclusie van verwerende partij in de bestreden beslissing luidt als volgt: "Na al deze bewijsstukken grondig en uitvoerig onderzocht te hebben dient het volgende besloten te worden. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tot 15-08-2017 officieel tewerkgesteld was. Sindsdien is zij er niet meer in geslaagd nog te werken om zo in het levensonderhoud van haar en haar 2 minderjarige kinderen, die het verblijfsrecht hebben bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, te kunnen voorzien.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen. (•) Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

(...) Alle elementen in overweging genomen blijft de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn aan de hand van de arbeidsongeschiktheidsuitkering waardoor het OCMW het inkomen van betrokkene dient bij te passen met een aanvullend leefloon. Deze bijpassing kan niet weerhouden worden in de analyse van de bestaansmiddelen gezien dit geen bestaansmiddelen zijn overeenkomstig artikel 40§4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er is wel degelijk sprake van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien het langdurig karakter van de bijpassing zonder vooruitzicht op verandering en zonder dat de moeder van betrokkene economisch actief is in België.

(...) Concreet kunnen we dus enkel besluiten dat het minderjarig kind niet langer aan de voorwaarden voldoet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de moeilijkheden van de moeder al zo lams: aanslepen dat ze zeen tijdelijk karakter meer betreffen. Er is geen vooruitzicht op werk voor de moeder in de nabije toekomst of sprake van een andere bron van inkomsten overeenkomstig artikel 40 §4, 1ste lid, 2° van de wet van 15121980, waardoor een verandering in de financiële situatie van het gezin momenteel uitgesloten is.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis§1 van de wet van 15-121980."

Er wordt door verwerende partij uit de stukkenbundel een uiterst selectieve negatieve interpretatie weerhouden: de volgende passages worden in het vet gezet en onderstreept in de opsomming van de stukken die in de beslissing wordt gegeven: "langdurige ziekte", "deze bleek onvoldoende te zün om van te leven en ligt lager dan de leefloonnorm": "met als doel op termijn te kunnen werken".

Uit de motivering blijkt dat enkel het zogeheten 'niet langer tijdelijke karakter' van de moeilijkheden van de moeder van verzoeker aan de basis ligt van de beslissing tot beëindiging van verblijf van verzoeker, zonder dat met andere criteria uit de Vreemdelingenwet rekening is gehouden.

Zoals hieronder blijkt worden andere, veel significantere elementen zoals het bedrag aan invaliditeitsuitkering (ruim 1200 EUR per maand) en het bedrag aan OCMW-steun (amper 272,56 EUR voor de periode van 01/03/2018 tot en met heden), dan weer volledig genegeerd in de bestreden beslissing.

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.V.V. 22 december 2009, nr. 36.480).

In de bestreden beslissing is het zorgvuldigheidsprincipe niet toegepast, door essentiële elementen uit het dossier niet te bespreken en geen rekening te houden met de elementen uit de wetbepaling om te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, met name de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Verwerende partij put zich uit om argumenten te vinden dat de moeilijkheden van de moeder van verzoeker geen tijdelijk karakter kennen. Verwerende partij gaat ook hier onzorgvuldig om met de vele voorgelegde bewijzen en verklaringen dat de moeder van verzoeker op zoek is naar aangepast werk en zich daartoe bijschoolt, onder meer via opleidingen word, powerpoint en excel. Daarenboven blijkt ook uit het voorgelegde dossier dat een operatie zal worden uitgevoerd, met als bedoeling terug arbeidsgeschikt te worden. Hieruit blijkt duidelijk dat alles op alles wordt gesteld om de medische problemen binnen korte termijn te kunnen afronden en aangepast werk te kunnen vinden.

Er wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept over de duur van het verblijf van verzoeker in België: dit gaat namelijk over zijn hele leven! Verzoeker is als Nederlander in België geboren en heeft het land nooit verlaten. Deze uitzonderlijke omstandigheid diende door de Dienst Vreemdelingenzaken te worden meegenomen in de overweging.

Ook de persoonlijke situatie van verzoeker en het bedrag van de steun die aan zijn moeder wordt uitgekeerd zijn niet ernstig in rekenschap gebracht. In de brief van de advocaat, die door verwerende partij als stuk wordt vernoemd maar waarvan de inhoud duidelijk niet is gelezen, en in de stukken staat duidelijk dat de moeder van verzoeker 1200 EUR aan invaliditeitsuitkeringen ontvangt per maand. Dit bedrag valt buiten de definitie van sociale bijstand (cfr. artikel 50, eerste lid, 4° van het Vreemdelingenbesluit); dat de moeder van verzoeker daarnaast een veel kleiner bedrag van 272,56 EUR aan bijpassing op ziektevergoeding van het OCMW heeft ontvangen, wordt in de bestreden beslissing nergens vermeld.

Nochtans dient dit bedrag aan uitgekeerde steun als belangrijke parameter voor een motivering van een beëindiging van verblijf van een Unieburger te worden gehanteerd. Door het bedrag aan uitgekeerde steun niet eens te vermelden, schendt verwerende partij de motiveringsplicht. Het mag ook duidelijk zijn dat dit bedrag niet van die aard kan zijn dat ze tot de conclusie kan leiden dat verzoeker een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Bovendien is de 'steun' van het OCMW die zijn moeder ontvangt per definitie tijdelijk aangezien mevrouw die bijpassing enkel ontvangt voor de duur dat ze maandelijks haar schulden afbetaalt. Ook naar dit element wordt door verweerder niet eens verwezen in de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel is eveneens aangetast."

3.1.5. Het tweede onderdeel van het enig middel van K.M.A., zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 389, licht toe:

"Tweede onderdeel, betreffende de humanitaire elementen

In art. 42bis, § 1, derde paragraaf, van de Vreemdelingenwet is bepaald:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

De wetgever stelde dat bij de macht die de minister of zijn gemachtigde kregen om een einde aan het verblijf te maken van een Unieburger, er rekening dient te worden gehouden met humanitaire elementen, opgesomd in zes onderdelen. Welnu, verzoeker scoort op het merendeel van die zes onderdelen onmiskenbaar 'positief: hij is een jong kind, geboren in België en zonder enige band met 'zijn land van herkomst' (nationaliteit), hij groeit op in een gezin met een alleenstaande moeder die arbeidsongeschikt is geworden sinds april 2017. Het hele gezin van verzoeker is sociaal en cultureel bijzonder goed geïntegreerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Noch het zorgvuldigheidsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel zijn gerespecteerd in de bestreden beslissing. Bovendien is aan de motiveringsplicht niet voldaan, door het louter opsommen van de zes elementen van een humanitair oordeel, maar daar geen enkel concreet element in verband met de situatie van verzoeker aan te verbinden.

In de bestreden beslissing worden zagezegd de humanitaire elementen in overweging genomen cfr. artikel 42 bis, § 1, 3de lid, maar verder dan een obligate, louter oppervlakkige oefening komt verwerende partij niet.

Nochtans waren de elementen van de prangende situatie van verzoeker bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verwerende partij komt niet verder dan te melden dat het redelijk is te stellen dat verzoeker, een driejarige, zonder problemen in staat 'moet' zijn om gevolg te geven aan de intrekking van verblijfsrecht. In een pennentrek wordt dan beslist dat de duur van het verblijf, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie geen mogelijke belemmering vormen voor het gevolg geven aan de bestreden beslissing.

Verwerende partij neemt niet de moeite in concreto te kijken naar de situatie van verzoeker: hij is geboren in Antwerpen en zet hier zijn stappen inzake sociale en culturele integratie. Hij heeft nooit ergens anders gewoond. Verzoeker woont samen met zijn zus en moeder, die er alleen voorstaat maar ondanks medische pech ervoor zorgt dat het gezin voldoende bestaansmiddelen heeft. De moeder van verzoeker is arbeidsongeschikt en doet alle moeite om een aangepaste job te kunnen krijgen (operatie, bijscholingen). De vader van verzoeker verblijft in de gevangenis.

Die elementen vormen een duidelijk bezwaar tegen het nemen van de bestreden beslissing. De humanitaire elementen dienen te worden afgewogen bij het al dan niet nemen van de beslissing tot intrekking van verblijf en zeker niet alleen in de mate of het 'redelijk' is te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan de intrekking van het verblijfsrecht.

Verwerende partij motiveert hier niet waarom het redelijk is het verblijf van verzoeker in te trekken."

3.1.6. Het derde onderdeel van het enig middel van K.M.A., zaak gekend onder het algemeen rolnummer RvV 226 389, licht toe:

"Derde onderdeel, betreffende de Vrijverkeersrichtlijn

Verzoeker kreeg verblijf als Unieburger, ex art. 40 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van de Vrijverkeersrichtlijn, meer bepaald artikel 7, punt 1, b). Bijgevolg dient de bepaling in de Vreemdelingenwet richtlijnconform geïnterpreteerd te worden, evenals de bepaling in verband met de intrekking van het verblijf (art. 42bis Vw).

De Europese Commissie publiceerde in een mededeling aan het Europees Parlement en de Raad richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM (2009) 313 definitief). Voor de bestreden beslissing zijn de volgende bepalingen bijzonder relevant:

"Het vrij verkeer van personen is een van de grondslagen van de EU. Uitzonderingen op dat beginsel moeten bijgevolg in enge zin worden uitgelegd. "

"2.3.1. Toereikende bestaansmiddelen

Het begrip 'toereikende bestaansmiddelen' moet worden uitgelegd met inachtneming van het doel van de richtlijn, namelijk het vrij verkeer vergemakkelijken, zonder dat de begunstigen van het verblijfsrecht een onredelijke belasting vormen voor het socialebiistandsstelsel van het gastland.

Om na te gaan of er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, moet in de eerste plaats worden onderzocht of de EU-burger (en familieleden die hun verblijfsrecht aan hem ontleen) zou voldoen aan de nationale criteria om in aanmerking te komen voor de basisuitkering sociale bijstand.

EU-burgers beschikken over toereikende bestaansmiddelen wanneer hun middelen het grensbedrag overschrijden dat in het gastland geldt voor de toekenning van het bestaansminimum. Indien dit criterium niet kan worden toegepast, moet rekening worden gehouden met het minimale socialezekerheidspensioen.

Krachtens artikel 8, lid 4, mogen de lidstaten direct noch indirect een vast bedrag aan bestaansmiddelen vaststellen dat zij als "toereikend" beschouwen, en dat zou gelden als een plafond waaronder het verblijfsrecht automatisch kan worden geweigerd. De autoriteiten van de lidstaten moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Middelen van een derde persoon moeten worden aanvaard²⁶¹.

De nationale autoriteiten mogen zo nodig het bestaan van de middelen, de rechtmatigheid ervan, alsook het bedrag en de beschikbaarheid ervan, verifiëren. Het hoeft niet om periodieke inkomsten te gaan, het kan ook gaan om een opgebouwd kapitaal. De bewijsmiddelen om aan te tonen dat er voldoende bestaansmiddelen zijn, mogen niet worden beperkt^[27].

Wanneer wordt nagegaan of een persoon van wie de bestaansmiddelen niet langer als toereikend kunnen worden beschouwd en aan wie het bestaansminimum wordt toegekend, een onredelijke belasting is of is geworden, moeten de nationale autoriteiten van de lidstaten een evenredigheidstoets uitvoeren. Daartoe kunnen de lidstaten als indicator bijvoorbeeld een op punten gebaseerde regeling vaststellen. In overweging 16 van Richtlijn 2004/38/EG wordt in dit verband verwezen naar drie categorieën van criteria:

(1) Duur - Hoe lang wordt de uitkering reeds betaald? - Verwachting: is het waarschijnlijk dat de EU-burger in de nabije toekomst geen bijstand meer nodig zal hebben? - Hoe lang verblijft de betrokkene reeds in het gastland? (2) Persoonlijke omstandigheden - In welke mate zijn de EU-burger en zijn familieleden in de samenleving van het gastland geïntegreerd? - Moet er rekening worden gehouden met overwegingen inzake leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie?

(3) Bedrag - Het totaalbedrag van de toegekende steun? - Was de EU-burger reeds in het verleden in grote mate afhankelijk van sociale bijstand? - Heeft de EU-burger in het verleden in het gastland socialezekerheidsbijdragen betaald?

Zolang de begunstigden van het verblijfsrecht geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijsstandsstelsel van het gastland, mogen zij om die reden niet van het grondgebied worden verwijderd^[281].

Uit de bestreden beslissing blijkt geen enkele evenredigheidstoets: de 'duur van de uitkering' noch het bedrag van de uitkering worden in rekenschap genomen.

Een arbeidsongeschiktheidsuitkering, door de mutualiteit van verzoeker uitgekeerd, is dan ook geen belasting van het socialebijsstandsstelsel, maar enkel een uitkering in het kader van sociale zekerheid.

Verder is er geen of zeer beperkte steun uit het sociale bijsstandsstelsel van België (272,56 Eur voor de periode van 01/03/2018 tot en met heden), en heeft de moeder van verzoeker in het verleden wel degelijk socialezekerheidsbijdragen betaald via tewerkstelling in België. Die informatie is genoegzaam bekend bij verwerende partij en wordt hierbij door verzoeker herhaald: tewerkstelling als polyvalent medewerker bij Zorgbedrijf via OCMW-Antwerpen tussen juni 2016 en augustus 2017 (zie stuk 2) en tewerkstelling bij interimkantoren bij diverse werkgevers als poetsvrouw.

Verder volgde mevrouw nu al opleidingen powerpoint, word en excel om klaargestoomd aan de opleiding onthaal van VDAB te kunnen beginnen. Ze kreeg die opleiding aangeboden door VDAB omdat het aangepast is aan haar fysieke mogelijkheden en omdat ze hiermee bijna zeker een job vindt. De kansen dat mevrouw na een operatie een geschikte job vindt (binnen het 'officiële circuit') zijn aanzienlijk, zoals bevestigd door verschillende bronnen.

Verzoeker is geboren in het gastland, en is enkel in België geïntegreerd, net als zijn zusje en moeder.

Het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht, is geschonden. De toereikende bestaansmiddelenvereiste heeft tot legitiem doel het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de gezinshereniger en zijn familieleden in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In de situatie van verzoeker is er helemaal geen disproportionaliteit tussen de inbreuk en het legitieme doel van de Richtlijn.

Om al die redenen, getoetst aan de Vrijverkeersrichtlijn, vormt verzoeker in geen enkel opzicht een onredelijke belasting van het socialebijsstandsstelsel van België. De tegengestelde beslissing, genomen door verwerende partij op 16.10.2018 vormt een ongeoorloofde inbreuk op het recht op vrij verkeer van verzoeker, ex. artikel 20, punt 2, a) en artikel 21, eerste deel VWEU."

3.1.7. Eerste verzoekster, E.B.J., stelt in haar tweede en derde onderdeel (RvV 226 961):

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bovendien in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen."
(R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding" (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480).

In de bestreden beslissing wordt er gepoogd de humanitaire elementen in het dossier in overweging te nemen, waarbij naar artikel 42 quater, § 1, 3de lid wordt gerefereerd. Maar verder dan een obligate, louter oppervlakkige oefening komt verwerende partij niet. Nochtans waren de elementen van de humanitair prangende situatie van verzoekster bekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In de bestreden beslissing wordt een oppervlakkige aanzet wordt gegeven tot een concrete evaluatie ("dat betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft"), maar verwerende partij komt niet verder dan te melden dat verzoekster zich toch kan verplaatsen.

De wetgever stelde dat bij de macht die de minister of zijn gemachtigde kregen om een einde aan het verblijf te maken van een familielid van een Unieburger, er werkelijk rekening dient te worden gehouden met humanitaire elementen, opgesomd in zes onderdelen: de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoekster scoort op het merendeel van die zes onderdelen onmiskenbaar 'positief': ze is een vrouw die alleen voor een gezin met twee jonge kinderen zorgt, die hard heeft gewerkt maar arbeidsongeschikt is geworden, van wie de ex-partner in de gevangenis in het buitenland zit en die sociaal en cultureel bijzonder goed geïntegreerd is. Ze woont sinds 2004 in België.

Die elementen vormen een duidelijk bezwaar tegen het nemen van de bestreden beslissing, wat immers een discretionaire bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde is. Niet alleen het praktische, fysieke 'in staat zijn' moet beoordeeld worden, maar ook het werkelijk redelijk karakter van het effect van het nemen van dergelijke beslissing in het geval van een gezin bestaande uit twee minderjarige Unieburgers en een voordien hardwerkende en nu tijdelijk arbeidsongeschikte alleenstaande moeder. Verwerende partij motiveert hier niet waarom het redelijk is het verblijf van verzoekster in te trekken onder loutere verwijzing naar haar medische moeilijkheden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster, dat er niet werkelijk een evenredigheidsafweging m.b.t. de humanitaire elementen is gemaakt.

Noch het zorgvuldigheidsbeginsel noch het redelijkheidsbeginsel zijn gerespecteerd in de bestreden beslissing. Bovendien is aan de formele motiveringsplicht niet voldaan, door het louter opsommen van de zes elementen van een humanitair oordeel, maar daar geen enkel concreet element in verband met de situatie van verzoekster aan te verbinden."

Het derde onderdeel van eerste verzoekster luidt:

"Verzoekster wijst nadrukkelijk op artikel 20, lid 2 onder a van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU):

"De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; "

Dat in casu een einde van het recht op verblijf van meer dan drie maanden een onrechtstreekse schending van art. 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie oplevert.

Verzoekster behoort tot de categorie van 'bevoorrechte' familieleden van Unieburgers, wat nauw verbonden is met de graad de verwantschap met de EU-burger. Zo zullen de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn beneden de leeftijd van 21 jaar en de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande, respectievelijk opgaande lijn die ten laste zijn van de EU-burger onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn vallen.

Dat verzoekster verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, meer bepaald de arresten, Zambrano, McCarthy en Dereci.

Dat in het arrest Zambrano aan art. 20 VWEU een rechtstreekse werking werd toegekend: een Unieburger kan zich op art. 20 VWEU beroepen wanneer het effectief genot van zijn belangrijkste rechten als Unieburger in gevaar komt door de toepassing van een nationale regel.

Dat het recht op vrij verkeer van personen één van de belangrijkste rechten van de burger van de Unie is. Het Hof licht dit in het Dereci arrest toe (§ 66):

"Hieruit volgt dat het criterium van de ontzegging van het effectieve genot van belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten, betrekking heeft op gevallen die erdoor gekenmerkt worden dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten

Hierbij dient opgemerkt te worden dat ook het recht op gezinshereniging (art. 8 EVRM) als één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten wordt gezien.

In de aangehaalde rechtspraak is bepaald dat er geen verblijfsrecht kan worden ontzegd aan een staatsburger van een derde land die lid is van de familie van een staatsburger van een lidstaat, omdat anders de nuttige werking zou worden ontnomen aan het burgerschap van de Unie dat deze laatste staatsburger toekomt.

Een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoekster zal ertoe leiden dat zij feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van de Unie te verlaten (naar Marokko) en haar Nederlandse dochter en zoon gedwongen worden haar te volgen, aangezien zij geheel afhankelijk zijn van hun moeder.

Wanneer haar Nederlandse kinderen niet langer op het grondgebied van de Unie kunnen verzorgd worden door hun moeder, zullen zij in de onmogelijkheid verkeren hun recht van vrij verkeer van personen uit te oefenen, wat dus een schending zou inhouden van hun rechten als Europese burger.

De bestreden beslissing is strijdig met het Unierecht."

3.2.1. De artikelen 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) geldt in alle situaties waarin burgers van de Europese Unie betrokken zijn. Verzoekers leggen niet op afdoende wijze uit op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Deze artikelen verhinderen niet dat een gegeven verblijfsrecht onder bepaalde voorwaarden kan ingetrokken worden, waaronder het bestaan van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Zo al ontvankelijk, verwijst de Raad naar de bespreking van het derde onderdeel.

De verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partijen, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.(...)”

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet voorziet ook in een soortgelijke redenering:

“(...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.2.2. In het eerste onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 42bis, §1, van de Vreemdelingenwet en wijzen zij op de discretionaire bevoegdheid die het bestuur heeft. Zij stellen dat het geen plicht is om hun verblijf te beëindigen.

De Raad merkt op dat het bestuur inderdaad beschikt over een discretionaire bevoegdheid om het verblijf van verzoekers al dan niet te beëindigen. Evenwel is het evenmin een plicht in dit geval om het verblijf niet te beëindigen. Het bestuur moet bij haar keuze tot beëindiging van het verblijf de wettelijke bepalingen in acht nemen, onder meer het bepaalde in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat stelt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

(...)

§ 3 Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het

Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat een concrete motivering ontbreekt. In alle bestreden beslissingen wordt ingegaan op de financiële situatie van de eerste verzoekende partij en op de overgemaakte stukken van verzoekers voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De kinderen van eerste verzoekende partij hebben hun verblijf verkregen op grond van beschikkers van voldoende bestaansmiddelen. Deze bestaansmiddelen waren afkomstig van eerste verzoekende partij, die op haar beurt het verblijf verkreeg als familielid van haar kinderen.

In de tweede bestreden beslissing wordt hieromtrent geoordeeld:

"Ter staving van haar aanvraag legde zij loonfiches in kader van een tewerkstelling in art. 60 § 7 van haar moeder (...)", een ziekteverzekering en een arbeidsovereenkomst in kader van de tewerkstelling van haar moeder in artikel 60 § 7 voor.

Op 15-03-2017 werd zij in het bezit gesteld van een Bew. I. Kd.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat de moeder van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Betrokkene werd op 04-05-2018 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige bestaansmiddelen.

Er werd tevens ook specifiek gevraagd om de situatie van de moeilijkheden van het gezin, alsook het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van haar moeder te verduidelijken zodat hiermee rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van het dossier.

(...)

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene tot 15-08-2017 officieel tewerkgesteld was. Sindsdien is zij er niet meer in geslaagd nog te werken om zo in het levensonderhoud van haar en haar 2 minderjarige kinderen, die het verblijfsrecht hebben bekomen in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen in functie van de inkomsten van de moeder welke zij verkreeg uit haar tewerkstelling, te kunnen voorzien.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen.

In een mail d.d. 27-09-2017 verklaard het OCMW dat de moeder van betrokkene een uitkering van de mutualiteit ontvangt wegens langdurige ziekte.

Het sociaal verslag van het OCMW d.d. 12-06-2018 begint ook met de vermelding "Mevrouw is reeds langer gekend bij onze diensten...". De problematiek van betrokkene slaapt al zeker aan sinds 03-04-2017 gezien zij reeds sindsdien arbeidsongeschikt werd bevonden. Uit geen enkel verslag valt af te leiden dat er een einde aan deze problematiek in zicht is gezien pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie geen effect meer hebben.

Er werd overgegaan tot inspuiting en er zal overgegaan moeten worden naar een operatie. Of deze operatie al gepland is, of deze effectief zal doorgaan en zo ja wanneer... werd niet aangetoond. Het is derhalve niet onredelijk te stellen dat er geen zicht is op een tewerkstelling in de nabije toekomst ondermeer door de medische problematiek. Volgens het OCMW-attest van mei 2018 is het mevrouw haar bedoeling om op termijn terug te gaan werken. Deze vage verklaring kan moeilijk beschouwd worden als een bewijs dat de situatie van betrokkene weldra een zodanige wending zal nemen waardoor zij terug in staat zal zijn om binnen een korte periode volledig en zonder aanvullende steun van het OCMW in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door bijvoorbeeld een tewerkstelling. Het feit dat de moeder van betrokkene intussen verschillende cursussen heeft gevolgd, niettegenstaande dat het blijkt geven van engagement om te willen leren met het oog op het vinden van werk erkend wordt, geeft absoluut geen zekerheid aangaande het vinden van een tewerkstelling binnen een korte periode.

Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

De moeder van betrokkene legt ook bewijzen voor van een ongeval dat zij gehad heeft op 15-01-2018. Betrokkene is hierdoor 2 dagen werkonbekwaam bevonden. Gezien het tijdstip van het ongeval en het feit dat zij hier geen ernstige fracturen heeft aan overgehouden (zie medisch verslag d.d. 15-01-2018) kan dit argument niet dienen als een gerechtvaardigd gegeven om te besluiten dat een intrekking van het verblijfsrecht niet aan de orde is.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt tevens dat het gezin wordt begeleid door gezinscoaches via Terra contextbegeleiding. Zij bevestigen eveneens dat mevrouw niet in staat is om te werken wegens medische problemen en dat ze zoekt naar aangepast werk. Het feit blijft dat, ondanks deze verklaring, er totaal geen zicht is op aangepast werk in de nabije toekomst en er ook geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene effectief solliciteert naar aangepast werk. Het aangehaalde argument dat de moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning erg belastend zijn voor de moeder van betrokkene en haar traject in de weg staan is irrelevant gezien zij voor de opvolging van haar verblijfsrecht ook niet aan het werk was door haar reeds bestaande problematiek. De opvolging van haar verblijfsrecht is bijgevolg geen argument waarop zij zich kan beroepen als reden voor haar moeilijkheden, of als bijdrage aan haar moeilijkheden, gezien haar situatie voor en na ongewijzigd is gebleven.

Er werd voor het kind een schoolattest voorgelegd waaruit blijkt dat het kind hier school loopt. In België geldt het recht op onderwijs voor alle kinderen en jongeren die zich op het grondgebied bevinden. Het ontbreken van een verblijfsstatuut is geen argument voor een onderwijsinstelling om een leerling te weigeren. Dit vormt dus geen element waardoor de betrokkene het verblijfsrecht alsnog zouden kunnen behouden. Daarnaast staat er niets de moeder van betrokkene in de weg om het kind in te schrijven in een onderwijsinstelling op de plaats waar zij legaal kan verblijven.

Alle elementen in overweging genomen blijft de conclusie dat er onvoldoende bestaansmiddelen aanwezig zijn aan de hand van de arbeidsongeschiktheidsuitkering waardoor het OCMW het inkomen van betrokkene dient bij te passen met een aanvullend leefloon. Deze bijpassing kan niet weerhouden worden in de analyse van de bestaansmiddelen gezien dit geen bestaansmiddelen zijn overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980.

Er is weldegelijk sprake van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien het langdurig karakter van de bijpassing zonder vooruitzicht op verandering en zonder dat de moeder van betrokkene economisch actief is in België.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt wel dat er onderhoudsgeld voor de kinderen werd aangevraagd aan de vader maar dit betreft enkel een aanvraag. Er is geen bewijs geleverd dat dit ook werd toegekend of zal toegekend worden en hoeveel dit dan zal bedragen.

Concreet kunnen we dus enkel besluiten dat het minderjarig kind niet langer aan de voorwaarden voldoet in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen en dat de moeilijkheden van de moeder al zo lang aanslepen dat ze geen tijdelijk karakter meer betreffen. Er is geen vooruitzicht op werk voor de moeder in de nabije toekomst of sprake van een andere bron van inkomsten overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15-12-1980, waardoor een verandering in de financiële situatie van het gezin momenteel uitgesloten is.

Gezien bovenstaande elementen dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980.”

Eenzelfde redenering is terug te vinden in de eerste en derde bestreden beslissing.

De voorgelegde stukken worden gedetailleerd besproken als volgt:

“Bij deze beslissing werd rekening gehouden met alle humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd van betrokkene, haar gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene haar verblijfsrecht mag behouden. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich daarnaast evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij en haar gezin aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen opbouwen en opgroeien, toch voor zover de moeder van het minderjarig kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer naar de eigen lidstaat. De voorgelegde documenten naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend door de moeder op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken.

Alhoewel erkend dient te worden dat de moeder van betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevold te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.”

De inspanning die eerste verzoekende partij levert om zich bij te scholen teneinde in de toekomst ander werk te kunnen leveren dan zij in het verleden verrichtte (door haar medische problematiek), het gegeven dat de bijkomende OCMW-ondersteuning tijdelijk zou zijn (wat vooralsnog niet is aangetoond omdat de eerste verzoekende partij meer dan 66 % arbeidsongeschikt is verklaard door de RIZIV vanaf 3 april 2018), waarbij ten overvloede wordt opgemerkt dat de verzoekende partij voordien een tewerkstelling had in het kader van artikel 60 van de OCMW-wetgeving, doet in dit geval geen afbreuk aan het feit dat de eerste verzoekende partij nog moet geopereerd worden. Zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld, blijkt niet afdoende dat de situatie van de eerste verzoekende partij niet tijdelijk is. Evenmin werd er een bewijsstuk voorgelegd dat de eerste verzoekende partij actief werk zocht. Haar ziekte-uitkering is niet voldoende om in het bestaan van het kerngezin te voorzien, en het OCMW geeft maandelijks een toelage om afdoende bestaansmiddelen te creëren voor het gezin.

Gelijkaardige argumenten worden teruggevonden in de tweede en derde bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen vinden steun in het administratief dossier en zijn correct beoordeeld. Het komt de Raad niet toe zich in de plaats van het bestuur te plaatsen. Hij kan enkel oordelen of de bestreden beslissingen kennelijk redelijk zijn. Rekening houdend met de langere duur die verstreken is van de gegeven OCMW-steun, acht de Raad het kennelijk redelijk dat de verwerende partij besluit dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, ook al is de steunverlening slechts een deel van haar inkomen.

Uit de volgende motieven van de tweede en derde bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit zorgvuldig heeft onderzocht:

“Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat de reden hiervan kennelijk de nek en rugproblematiek van de moeder van betrokkene is. Wanneer we alle brieven/attesten hieromtrent bekijken kunnen we enkel vaststellen dat deze medische klachten geen tijdelijk karakter betreffen.

In een mail d.d. 27-09-2017 verklaard het OCMW dat de moeder van betrokkene een uitkering van de mutualiteit ontvangt wegens langdurige ziekte.

Het sociaal verslag van het OCMW d.d. 12-06-2018 begint ook met de vermelding “Mevrouw is reeds langer gekend bij onze diensten...”. De problematiek van betrokkene slaapt al zeker aan sinds 03-04-2017 gezien zij reeds sindsdien arbeidsongeschikt werd bevonden. Uit geen enkel verslag valt af te leiden dat er een einde aan deze problematiek in zicht is gezien pijnstilling, onstekingsremmers en kinesitherapie geen effect meer hebben.

Er werd overgegaan tot inspuiting en er zal overgegaan moeten worden naar een operatie. Of deze operatie al gepland is, of deze effectief zal doorgaan en zo ja wanneer... werd niet aangetoond. Het is derhalve niet onredelijk te stellen dat er geen zicht is op een tewerkstelling in de nabije toekomst ondermeer door de medische problematiek. Volgens het OCMW-attest van mei 2018 is het mevrouw haar bedoeling om op termijn terug te gaan werken. Deze vage verklaring kan moeilijk beschouwd worden als een bewijs dat de situatie van betrokkene weldra een zodanige wending zal nemen waardoor zij terug in staat zal zijn om binnen een korte periode volledig en zonder aanvullende steun van het OCMW in haar eigen levensonderhoud zal kunnen voorzien door bijvoorbeeld een tewerkstelling. Het feit dat de moeder van betrokkene intussen verschillende cursussen heeft gevolgd, niestgenstaande dat het blijkt geven van engagement om te willen leren met het oog op het vinden van werk erkend wordt, geeft absoluut geen zekerheid aangaande het vinden van een tewerkstelling binnen een korte periode.

Nergens in het dossier is enig bewijsstuk terug te vinden dat zij in de nabije toekomst tewerkgesteld zal worden, alsook geen enkel bewijs dat zij heden actief op zoek is naar werk.

De moeder van betrokkene legt ook bewijzen voor van een ongeval dat zij gehad heeft op 15-01-2018. Betrokkene is hierdoor 2 dagen werkonbekwaam bevonden. Gezien het tijdstip van het ongeval en het feit dat zij hier geen ernstige fracturen heeft aan overgehouden (zie medisch verslag d.d. 15-01-2018) kan dit argument niet dienen als een gerechtvaardigd gegeven om te besluiten dat een intrekking van het verblijfsrecht niet aan de orde is.

Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt tevens dat het gezin wordt begeleid wordt door gezinscoaches via Terra contextbegeleiding. Zij bevestigen eveneens dat mevrouw niet in staat is om te werken wegens medische problemen en dat ze zoekt naar aangepast werk. Het feit blijft dat, ondanks deze verklaring, er totaal geen zicht is op aangepast werk in de nabije toekomst en er ook geen enkel bewijs wordt geleverd dat betrokkene effectief solliciteert naar aangepast werk. Het aangehaalde argument dat de moeilijkheden op vlak van haar verblijfsvergunning erg belastend zijn voor de moeder van betrokkene en haar traject in de weg staan is irrelevant gezien zij voor de opvolging van haar verblijfsrecht ook niet aan het werk was door haar reeds bestaande problematiek. Dat de verzoekende

partij sedert lang economisch inactief is opvolging van haar verblijfsrecht is bijgevolg geen argument waarop zij zich kan beroepen als reden voor haar moeilijkheden, of als bijdrage aan haar moeilijkheden, gezien haar situatie voor en na ongewijzigd is gebleven.”

Verder blijkt dat de verwerende partij op verschillende tijdstippen een onderzoek heeft verricht naar de inkomsten die eerste verzoekende partij ontving, gaande vanaf 1 oktober 2016 tot 1 april 2018. De verwerende partij merkt correct op in haar nota met opmerkingen dat niet het tijdelijke karakter van de ziekte blijkt, dat de mutualiteit attesteerde dat zij een langdurige ziekte kent waarvoor zij een werkloosheidsuitkering kreeg voor de vaststelling van haar invaliditeit, dat niet is aangetoond wanneer een operatie zou plaatsvinden en evenmin wat de revalidatieperiode zou zijn en of zij na de operatie nog in staat is te werken en werk kan vinden. Het loutere gegeven cursussen te volgen, doen inderdaad geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissingen. Verzoekers erkennen dat de invaliditeitsuitkering niet voldoende is. Zij stellen in hun middel dat zij tot op heden, zijnde tot de neerlegging van de verzoekschriften, OCMW-steun nodig hebben, volgens hen 272,56 euro per maand. Het tijdelijk karakter is niet aangetoond.

Integendeel met wat verzoekers stellen, heeft de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de stukken wel degelijk onderzocht en verzoekers tonen niet aan dat hun situatie op een relatief korte termijn zal veranderen.

Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen geen rekening te houden met de duur van hun verblijf in het Rijk. De kinderen van eerste verzoekende partij zijn in België geboren. Dit is niet juist. Er wordt rekening gehouden met hun leeftijd, die jong is, zodat de kinderen niet een lang verblijf in België hebben. Beiden kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. De geboortedatum van beide kinderen wordt vermeld en het oudste kind is geboren op 15 februari 2012.

Verzoekers gaan voorbij aan de volgende motieven:

“Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze beslissing op geen enkele wijze een schending kan vormen van het recht op vrij verkeer gezien er aan de betrokkene geen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er kan dus geen sprake zijn van het dienen te verlaten van België of de Europese Unie waardoor betrokkene haar recht op vrij verkeer niet meer zou kunnen uitoefenen.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met alle humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd van betrokkene, haar gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene haar verblijfsrecht mag behouden. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich daarnaast evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij en haar gezin aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen opbouwen en opgroeien, toch voor zover de moeder van het minderjarig kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer naar de eigen lidstaat. De voorgelegde documenten naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend door de moeder op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken.

Alhoewel erkend dient te worden dat de moeder van betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevold te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.”

Deze motieven zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Deze motieven zijn kennelijk redelijk.

Tevens blijkt uit de bestreden beslissingen dat de leeftijd van de kinderen zeer jong is. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris heeft oog voor het schoollopen van de kinderen en wijst erop dat verzoekers steeds in het land van de nationaliteit van de kinderen kunnen verblijven (Nederland). Verzoekers tonen niet aan dat dergelijk verblijf, rekening houdend met de jonge leeftijd van de kinderen, voor hen een hinderpaal kan zijn.

De verzoekende partijen maken met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen verzoekers aan dat geen rekening is gehouden met de dienstige gegevens van het dossier. Waar zij opmerken dat het bedrag van de OCMW-steun niet is vermeld in de bestreden beslissingen, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij de nodige opzoekingen heeft verricht en wel degelijk met de exacte cijfers heeft rekening gehouden, maand per maand beschreven in de verschillende opzoekingen (onder meer Dimona) en de synthesenota's die werden opgesteld in het administratief dossier. Ook werd rekening gehouden met de humanitaire redenen die verzoekers bekend maakten, na hiertoe te zijn uitgenodigd door de Dienst Vreemdelingenzaken bij brief van 4 mei 2018, ter kennisgeving op 13 juni 2018 aan verzoekers.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidplicht en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maken. Met de persoonlijke situatie van de eerste verzoekende partij werd afdoende rekening gehouden en verzoekers tonen het tegendeel niet aan. De schending van artikel 42*bis* van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Eerste verzoekende partij verwijst in haar eerste onderdeel van het middel nog naar artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet dat zij correct citeert. De Raad merkt op dat uit deze bepaling weliswaar geen verplichting tot het beëindigen van het verblijf blijkt, maar dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor het nemen van een dergelijke beslissing over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De bestreden beslissing die eerste verzoekende partij treft, motiveert afdoende en concreet over de redenen waarom de gemachtigde besluit het verblijf te beëindigen. Verzoekers kunnen niet ontkennen dat, mits de wettelijke voorwaarden na te leven, de verwerende partij gemachtigd is die keuze te maken. Verder werd rekening gehouden met de voorgelegde humanitaire redenen, ook in toepassing van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet.

Voor het overige herneemt eerste verzoekende partij de onderdelen van het middel in de verzoekschriften van haar kinderen. Het volstaat dan ook naar de eerdere uiteenzetting te verwijzen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Eerste verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 42*quater*, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat zij correct citeert, niet aannemelijk. Ook dit artikel voorziet in een onderzoeksplicht naar de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie en de bindingen met het land van oorsprong. Eerste verzoekende partij zal haar kinderen kunnen vergezellen naar Nederland omdat zij de zorgdragende ouder is. De motieven zijn kennelijk redelijk en de eerste verzoekende partij verwijst terecht naar de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij terzake heeft.

De Raad besluit dat geen der verzoekers de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur aannemelijk maken.

De eerste onderdelen zijn ongegrond. Voor het overige verwijst de Raad naar de verdere bespreking van het tweede en derde onderdeel in de verzoekschriften dat de belangen van de kinderen van de eerste verzoekende partij behartigt.

3.2.3. In de tweede onderdelen van de verzoekschriften van de kinderen, overgenomen in het eerste onderdeel van het middel in het verzoekschrift van eerste verzoekende partij, houden verzoekers voor dat artikel 42*bis*, §1, derde paragraaf, van de Vreemdelingenwet geschonden is. Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen geen rekening te houden met de duur van het verblijf, de leeftijden van verzoekers, de gezondheidssituatie, de gezinssituatie, de economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de bindingen met het herkomstland.

Concreet stellen verzoekers dat de leeftijd van de kinderen en de geboorte van de kinderen in België, het gegeven dat zij een gezin vormen, bestaande uit minderjarige kinderen en hun alleenstaande moeder die arbeidsongeschikt is geworden sinds april 2017.

Met dit argument gaan verzoekers eraan voorbij dat de bestreden beslissingen de (jonge) leeftijd van de kinderen vermelden (de geboortedatum is vermeld), dat de bestreden beslissingen uitvoerig ingaan op

de bespreking van de overgelegde stukken over de medische toestand en de arbeidssituatie van eerste verzoekende partij en de bestreden beslissingen opmerken:

“Er dient tevens opgemerkt te worden dat deze beslissing op geen enkele wijze een schending kan vormen van het recht op vrij verkeer gezien er aan de betrokkene geen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Er kan dus geen sprake zijn van het dienen te verlaten van België of de Europese Unie waardoor betrokkene haar recht op vrij verkeer niet meer zou kunnen uitoefenen.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met alle humanitaire elementen in overeenstemming met art 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd van betrokkene, haar gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een gegronde reden zou zijn om te besluiten dat betrokkene haar verblijfsrecht mag behouden. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich daarnaast evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij en haar gezin aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen opbouwen en opgroeien, toch voor zover de moeder van het minderjarig kind in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer naar de eigen lidstaat. De voorgelegde documenten naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 04-05-2018 (betekend door de moeder op 13-06-2018) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier werden in overweging genomen en reeds besproken.

Alhoewel erkend dient te worden dat de moeder van betrokkene met bepaalde medische moeilijkheden te kampen heeft blijkt uit geen van de voorgelegde attesten dat zij, indien zij dit zou wensen, in het land waar zij legaal kan verblijven niet de nodige zorgen hiervoor zal kunnen ontvangen, te meer omdat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevog te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.”

Verzoekers tonen niet aan dat zij niet legaal kunnen verblijven in Nederland. Gelet op de jonge leeftijd van de kinderen van de eerste verzoekende partij wordt evenmin aangetoond dat het verderzetten van het leven in Nederland problematisch kan zijn, temeer de kinderen in een Nederlandstalige stad in België verblijven. Evenmin concretiseren zij de grief die stelt dat het gezin “bijzonder” sociaal en cultureel zijn geïntegreerd. Verzoekers blijven zelf oppervlakkig op dat vlak. Zij laten na te concretiseren waarom het kerngezin niet in het land van nationaliteit van de kinderen kan verblijven, en waarom dit land op het vlak van integratie een verschil zou maken, rekening houdend met de jonge leeftijd van de kinderen. Ten overvloede tonen verzoekers niet aan dat een eventuele integratie in België niet kan verdergezet worden in Nederland. De gezondheidstoestand en de financiële situatie van het gezin is uitvoerig besproken in de bestreden beslissingen. Ook voor wat de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet betreft.

Verzoekers weerleggen evenmin het motief dat hun recht van vrij verkeer blijft bestaan. Zo verzoekers' financiële situatie verandert, staat het hen vrij opnieuw in België een verblijfsrechtelijk statuut aan te vragen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Met het vage betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen de artikelen 42bis en 42^{quater}, §1, van de Vreemdelingenwet schenden. Evenmin is het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden (zie ook punt 3.2.1.). De bestreden beslissingen gaan uitvoerig in op de individuele situatie van het gezin.

3.2.4. In een derde onderdeel wijzen verzoekers erop dat zij verblijf verkregen als Unieburgers en eerste verzoekende partij als familielid ervan. Zij verwijzen naar artikel 40, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verder verwijzen verzoekers naar artikel 7, punt 1, b, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij verwijzen naar en citeren uit een mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en meer bepaald gaan zij in op de richtsnoeren hiervan over het begrip “toereikende bestaansmiddelen”.

Verzoekers voeren de schending van het evenredigheidsbeginsel aan.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen bevatten, zoals uitdrukkelijk in de bestreden beslissingen gesteld, zodat de vraag naar de dienstigheid van de grief kan worden gesteld.

Verder verwijst de Raad naar het voorgaande waaruit is vast komen te staan dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft voor het aanvullend karakter van de steun van het OCMW. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de bedragen van de tussenkomsten en hun duur, hun maandelijks karakter erkent. Nergens stellen de bestreden beslissingen dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de mutualiteit een belasting is van het sociale bijstandstelsel. De argumenten over dit punt in de bestreden beslissingen zijn om het tijdelijk karakter en de duur van de gegeven steun van het OCMW te bespreken. Ook met het gegeven dat de steun beperkt is, is rekening gehouden nu de bestreden beslissingen verwijzen naar het aanvullende karakter van deze steun. Uit het administratief dossier blijkt ook dat de gemachtigde zich uitgebreid heeft ingelicht over de inkomsten van de eerste verzoekende partij van de laatste jaren, ook deze van 2016 en 2017, maandelijks. De opleidingen die eerste verzoekende partij volgt, werden in rekening gebracht maar wegen niet op tegen het feit dat eerste verzoekende partij niet solliciteerde en niet voldoende duidelijkheid verschaftte over een eventueel genezingsproces: het betoog dienaangaande is vaag en algemeen, zo ook uit de voorgelegde stukken. Nergens blijkt dat het zogenaamd tijdelijk karakter van de gezondheid van de eerste verzoekende partij niet zeer lang kan duren. Evenmin blijkt dat eerste verzoekende partij actief naar werk zoekt en zo zij dit zou doen, zij vermoedelijk werknemer kan worden. Ook de argumenten over de integratie van het kerngezin zijn vaag. Het louter verwijzen naar de geboorte in België van de kinderen van de eerste verzoekende partij volstaat niet.

Waar verzoekers verwijzen naar het bepaalde dat Europeesrechtelijk stelt dat middelen van een derde persoon moeten worden aanvaard, merkt de Raad op dat OCMW-steun niet een middel van een derde persoon is, maar wel medebepalend kan zijn in de afweging of de inkomsten al dan niet toereikend zijn, temeer deze tussenkomst een onderdeel van het sociale bijstandstelsel vormt.

Eerder werd al aangetoond dat de conclusie dat het gezin een onredelijke belasting vormt voor het Rijk kennelijk redelijk is. Eerder is aangetoond dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen de belangen van verzoekers heeft afgewogen en kennelijk redelijk tot haar besluiten is gekomen. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking in het voorafgaande. Verzoekers tonen geen disproportionaliteit aan. Evenmin tonen verzoekers aan de bestreden beslissingen niet evenredig zijn genomen en dat “menswaardige omstandigheden” aan het gezin worden ontnomen.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Er wordt herhaald dat de bestreden beslissingen terecht stellen dat deze geen inbreuk vormen op het recht van vrij verkeer dat verzoekers genieten. Verzoekers maken de schending van de artikelen 20 en 21 van het VWEU en van de aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet, van de door hen aangehaalde beginselen niet aannemelijk. De bestreden beslissingen bevatten geen verwijderingsmaatregelen.

Dit onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.2.5. De voorgaande bespreking leidt al tot de conclusie dat geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de tweede en derde bestreden beslissing en dat het eerste onderdeel van het middel van de eerste verzoekende partij ongegrond is.

3.3.1. De eerste verzoekende partij voert in haar tweede onderdeel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan in samenlezing met artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet en verwijft de aan haar gerichte bestreden beslissing dat de humanitaire redenen oppervlakkig zijn onderzocht.

Hierbij vergeet zij dat deze bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de beslissingen, genomen in de zaken van haar kinderen, en dat deze beslissingen aan haar, als moeder van de minderjarige kinderen, ter kennis zijn gegeven. Uit de gehele lezing van al de bestreden beslissingen blijkt dat rekening is gehouden met de gevangenschap van de vader van de kinderen, met de leeftijd van de kinderen, met de duur van hun verblijf met het alleenstaand gezin (de moeder) die het zonder vader moet stellen en met haar arbeidsongeschiktheid en het al dan niet tijdelijk karakter ervan. Eerste verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Er werd rekening gehouden met de mogelijkheid tot integratie en leven in Nederland. Verder toont eerste verzoekende partij niet aan met welk concreet dienstig gegeven, dat kenbaar is gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden. Het betoog over dit punt is vaag. Met verwijzing naar punt 3.2.1. toont eerste verzoekende partij de schending niet aan van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel. Zij herhaalt hetgeen reeds werd besproken.

Zoals eerder gesteld, toont de eerste verzoekende partij niet aan dat zij haar kinderen niet zal kunnen vergezellen naar Nederland terwijl de bestreden beslissingen overigens geen bevel om het grondgebied te verlaten bevatten. Een evenredigheidsafweging is gemaakt en de bestreden beslissingen zijn kennelijk redelijk. Eerste verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is te verwachten dat de kinderen in het land van hun nationaliteit desgevallend kunnen verblijven.

De Raad herhaalt dat hij zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats mag stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing, strijdig met het redelijkheidsbeginsel, kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Verder blijkt uit de verzoekschriften die de eerste verzoekende partij heeft ingediend namens haarzelf en in naam van de kinderen, dat zij afdoende de redenen van de bestreden beslissingen kent vermits zij op de inhoud ervan ingaat. Ook aan de formele motiveringsplicht is bijgevolg voldaan.

Eerste verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk. Dit onderdeel is ongegrond.

3.3.2. In een derde onderdeel stelt eerste verzoekende partij dat artikel 20, lid 2, van het VWEU is geschonden en wordt er verwezen naar het arrest *Zambrano, Dereci en McCarthy* van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ).

Zij wijst op het recht van gezinshereniging en het recht op vrij verkeer van haar kinderen die Nederlanders zijn.

Eerst verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het HvJ, met name naar het arrest *Ruiz Zambrano, Dereci en McCarthy* om de rechtstreekse werking van artikel 20 van het VWEU in te roepen.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen de werking van artikel 20 van het VWEU niet ontzegt aan de eerste verzoekende partij.

De eerste verzoekende partij gaat eraan voorbij dat haar kinderen niet de Belgische nationaliteit hebben maar de Nederlandse. Daargelaten deze vaststelling, geeft het HvJ in het arrest *Ruiz Zambrano* een uitleg over de toepassing van artikel 20 van het VWEU (en ook in het arrest *Dereci* van het HvJ), om voor te houden dat het recht op vrij verkeer een belangrijk recht is van de burger van de Unie, zodat deze burger niet kan verplicht worden niet alleen de staat waar hij verblijft te verlaten, maar ook dat van de Unie.

Het HvJ zette in zijn rechtspraak uiteen dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoopt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd. Het betreft dus een afgeleid verblijfsrecht dat in zeer bijzondere situaties voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*, pt. 43 en 44 ; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 63 ; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 51 en 52).

Daarbij heeft het HvJ aangegeven dat het weliswaar een zaak is van de lidstaten om te bepalen hoe zij gestalte geven aan het afgeleide verblijfsrecht dat in de zeer bijzondere situaties krachtens artikel 20 van het VWEU aan de derdelander moet toekomen, maar dat dit gegeven niet wegneemt dat deze procedurevoorschriften geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez e.a.*, pt. 76; HvJ 8 maart 2018, C-82/16, *K.A. e.a.*, pt. 54).

De arresten, waar de verzoekende partijen naar verwijzen, handelen over familieleden en Unieburgers, die verblijven in het land van hun nationaliteit, wat niet het geval is. Verzoeksters kinderen, de referentiepersonen van eerste verzoekende partij, hebben immers de Nederlandse nationaliteit. Als staatsburger van een lidstaat hebben de referentiepersonen immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, van het VWEU, zodat zij zich, ook ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten, kunnen beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 van het VWEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07, *Jipa*; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, *McCarty*). Het kerngezin kan bijgevolg naar Nederland verhuizen, of minstens toont eerste verzoekende partij het tegendeel niet aan. Verzoekers worden niet verplicht de Unie te verlaten. Indien zij in België hun verblijfsrecht niet beëindigd willen zien, moeten zij voldoen aan de voorwaarden die aan elke Unieburger worden opgelegd, in dit geval beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Deze ontbreken omdat verzoekers deels ten laste zijn gekomen van het sociale bijstandstelsel. De eerste verzoekende partij toont geenszins aan dat zij als zorgdragende moeder van jonge kinderen niet haar verblijfsrecht kan verkrijgen in Nederland.

De Raad ziet niet in hoe het recht van vrij verkeer van verzoekers wordt ontzegt nu de eerste verzoekende partij zorgdragende ouder is van jonge minderjarige Nederlandse kinderen en de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregel bevatten. Zij toont geenszins aan dat de bestreden beslissingen haar verplichten terug te keren naar Marokko. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de Nederlandse kinderen niet op het grondgebied van de Unie, in dit geval Nederland, kunnen verzorgd en

opgevoed worden. Gelet op de Nederlandse nationaliteit van de kinderen tonen zij niet aan dat zij hun gezinsleven niet in Nederland kunnen verderzetten. Verder tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissingen een gezinsscheiding veroorzaken. De bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat de eerste verzoekende partij en haar kinderen naar Marokko moeten gaan en de Unie moeten verlaten door hun afhankelijkheid van de moeder. Zij stellen het uiteendrijven van het gezin niet voorop. Door het louter poneren dat het recht op gezinshereniging, voorzien in artikel 8 van het EVRM, één van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleend recht is, maakt de eerste verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het derde onderdeel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de zaken RvV X en RvV X

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor wat betreft de zaak RvV X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN